

USTAWA O REFORMIE KONSTITUCYJNEJ Z 2005 R.

(Constitutional Reform Act, 2005)

(2005, c. 4)

Ustawa zmieniająca urząd Lorda Kanclerza i regulująca kompetencje tego urzędu; ustanawiająca Sąd Najwyższy Zjednoczonego Królestwa, znosząca jurysdykcję apelacyjną Izby Lordów; regulująca jurysdykcję Komisji Sądowniczej Królewskiej Tajnej Rady oraz kompetencje sądownicze przewodniczącego Rady; regulująca inne kwestie dotyczące sędziów, ich mianowania i spraw dyscyplinarnych; oraz służąca związanym celom

[24 marca 2005]

Za radą i zgodą lordów duchownych i świeckich oraz Izby Gmin, zebranych w obecnym Parlamencie, i z ich upoważnienia Jej Królewska Mość zarządza co następuje:

CZĘŚĆ I

ZASADA RZĄDÓW PRAWA

Zasada rządów prawa

1. Ustawa niniejsza nie wpływa niekorzystnie na –

- (a) konstytucyjną zasadę rządów prawa, ani
- (b) obecną pozycję Lorda Kanclerza w realizacji tej zasady.

CZĘŚĆ II

USTALENIA DOTYCZĄCE PRZEKSZTAŁCEŃ URZĘDU LORDA KANCLERZA

Kwalifikacje wymagane do objęcia urzędu Lorda Kanclerza

Doświadczenie jako kwalifikacja do objęcia urzędu Lorda Kanclerza

2. – (1) Rekomendowana do mianowania na Lorda Kanclerza może być osoba, którą premier uzna za kwalifikowaną na podstawie doświadczenia.

(2) Premier może wziąć pod uwagę –

- (a) doświadczenie nabyte podczas sprawowania funkcji ministra Koro-
- ny;
- (b) doświadczenie nabyte podczas sprawowania funkcji członka izby Parlamentu;
- (c) doświadczenie nabyte podczas sprawowania funkcji wykwalifikowanego prawnika;

(d) doświadczenie nabyte podczas sprawowania funkcji wykładowcy prawa na uniwersytecie;

(e) inne doświadczenie, jakie premier uzna za właściwe.

(3) W artykule niniejszym termin „wykwalifikowany prawnik” oznacza –

(a) osobę mającą kwalifikacje do zajmowania stanowisk w sądach wyższych instancji w rozumieniu art. 71 ustawy o sądach i usługach prawniczych z 1990 r.;

(b) adwokata w Szkocji lub prawnika uprawnionego do występowania przed Najwyższym Sądem Cywilnym oraz Najwyższym Sądem Karnym;

(c) członka adwokatury Irlandii Północnej oraz prawnika uprawnionego do występowania przed Sądem Orzecznym Irlandii Północnej.

Trwała niezawisłość sędziowska

Gwarancje trwałej niezawisłości sędziowskiej

3. – (1) Lord Kanclerz, inni ministrowie Korony i wszyscy odpowiedzialni za sprawy związane z sędziami lub w inny sposób związane z wymiarem sprawiedliwości muszą stać na straży trwałej niezawisłości sędziowskiej.

(2) Ustęp (1) nie ustanawia żadnego obowiązku, którego ustanowienie zawiera się w zakresie uprawnień ustawodawczych Parlamentu Szkockiego.

(3) Nie podlega obowiązkowi ustanowionemu w ust. (1) osoba, która podlega obowiązkowi ustanowionemu w art. 1(1) ustawy o wymiarze sprawiedliwości (Irlandia Północna) z 2002 r.

(4) W celu stania na straży niezawisłości ustanowione zostają poniższe konkretne obowiązki.

(5) Lord Kanclerz i inni ministrowie Korony nie mogą podejmować starań o wpływanie na konkretne rozstrzygnięcia sędziowskie poprzez jakikolwiek szczególnie kontakt z sędziami.

(6) Lord Kanclerz bierze pod uwagę –

(a) potrzebę obrony niezawisłości;

(b) potrzebę zapewnienia sędziom wsparcia niezbędnego do wykonywania ich kompetencji;

(c) potrzebę właściwego reprezentowania interesu publicznego dotyczącego spraw związanych z sędziami lub w inny sposób związanych z wymiarem sprawiedliwości w decyzjach wpływających na te sprawy.

(7) W artykule niniejszym termin „sędziowie” obejmuje sędziów –

(a) Sądu Najwyższego;

(b) innego sądu ustanowionego na podstawie prawa dowolnej części Zjednoczonego Królestwa;

(c) sądu międzynarodowego.

(8) W ust. (7) termin „sąd międzynarodowy” oznacza Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości lub inny sąd lub trybunał, który pełni władzę sądowniczą lub wykonuje kompetencje o charakterze sądowniczym, zgodnie z –

(a) umową, której stroną jest Zjednoczone Królestwo lub rząd Jej Królewskiej Mości; lub

(b) rezolucją Rady Bezpieczeństwa lub Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Gwarancje trwałej niezawisłości sędziowskiej: Irlandia Północna

4. – (1) Artykuł 1 ustawy o wymiarze sprawiedliwości (Irlandia Północna) z 2002 r. (gwarancje trwałej niezawisłości sędziowskiej) uzyskuje brzmienie – „Gwarancje trwałej niezawisłości sędziowskiej

1. – (1) Poniższe osoby muszą stać na straży trwałej niezawisłości sędziowskiej –

(a) Pierwszy Minister,

(b) zastępca Pierwszego Ministra,

(c) ministrowie Irlandii Północnej, oraz

(d) wszyscy odpowiedzialni za sprawy związane z sędziami lub w inny sposób związane z wymiarem sprawiedliwości, w przypadku, gdy odpowiedzialność ta obowiązuje wyłącznie w Irlandii Północnej lub w odniesieniu do Irlandii Północnej.

(2) W celu stania na straży niezawisłości ustanowiony zostaje poniższy konkretny obowiązek.

(3) Pierwszy Minister, zastępca Pierwszego Ministra i ministrowie Irlandii Północnej nie mogą podejmować starań o wpływanie na konkretne rozstrzygnięcia sędziowskie poprzez jakikolwiek szczególny kontakt z sędziami.

(4) W artykule niniejszym termin „sędziowie” obejmuje sędziów –

(a) Sądu Najwyższego;

(b) innego sądu ustanowionego na podstawie prawa dowolnej części Zjednoczonego Królestwa;

(c) sądu międzynarodowego.

(5) W ust. (4) termin „sąd międzynarodowy” oznacza Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości lub inny sąd lub trybunał, który sprawuje władzę sądowniczą lub wykonuje kompetencje o charakterze sądowniczym, zgodnie z –

(a) umową, której stroną jest Zjednoczone Królestwo lub rząd Jej Królewskiej Mości; lub

(b) rezolucją Rady Bezpieczeństwa lub Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.”

Wystąpienia sędziów wyższych rangą

Wystąpienia do Parlamentu

5. – (1) Główny sędzia dowolnej części Zjednoczonego Królestwa może przedkładać Parlamentowi pisemne wystąpienia w sprawach uznawanych przez niego za ważne, a związanych z sędziami lub w inny sposób związanych z wymiarem sprawiedliwości w tej części Zjednoczonego Królestwa.

(2) W odniesieniu do Szkocji sprawy te nie obejmują spraw zawierających się w zakresie uprawnień ustawodawczych Parlamentu Szkockiego, chyba że są to sprawy, których dotyczy projekt ustawy Parlamentu.

(3) W odniesieniu do Irlandii Północnej sprawy te nie obejmują spraw przekazanych zawierających się w zakresie uprawnień ustawodawczych Zgromadzenia Irlandii Północnej, chyba że są to sprawy, których dotyczy projekt ustawy Parlamentu.

(4) W ustępie (3) odniesienie do spraw przekazanych ma znaczenie określone w art. 4(1) ustawy o Irlandii Północnej z 1998 r.

(5) W artykule niniejszym termin „główny sędzia” oznacza –

(a) w odniesieniu do Anglii i Walii lub Irlandii Północnej, Lorda Głównego Sędziego tej części Zjednoczonego Królestwa;

(b) w odniesieniu do Szkocji, Lorda Przewodniczącego Najwyższego Sądu Cywilnego.

Wystąpienia do Zgromadzenia Irlandii Północnej

6. – (1) Lord Główny Sędzia Irlandii Północnej może przedkładać Zgromadzeniu Irlandii Północnej pisemne wystąpienia w sprawach uznawanych przez niego za ważne, a związanych z sędziami lub w inny sposób związanych z wymiarem sprawiedliwości w Irlandii Północnej.

(2) Te sprawy to –

(a) sprawy wyłączone lub sprawy zastrzeżone, których dotyczy projekt ustawy Zgromadzenia Irlandii Północnej;

(b) sprawy przekazane zawierające się w zakresie uprawnień ustawodawczych Zgromadzenia Irlandii Północnej, chyba że są to sprawy, których dotyczy projekt ustawy Parlamentu.

(3) W ustępie (2) odniesienia do spraw wyłączonych, zastrzeżonych i przekazanych mają znaczenie określone w art. 4(1) ustawy o Irlandii Północnej z 1998 r.

Przewodniczący Sądów Anglii i Walii

7. – (1) Lord Główny Sędzia piastuje urząd Przewodniczącego Sądów Anglii i Walii i jest Zwierzchnikiem sądownictwa Anglii i Walii.

(2) Jako Przewodniczący Sądów Anglii i Walii jest odpowiedzialny –

(a) za przedstawianie poglądów sędziów w Anglii i Walii Parlamentowi, Lordowi Kanclerzowi i ministrom Korony;

(b) za organizację opieki, szkoleń i doradztwa dla sędziów w Anglii i Walii w ramach środków udostępnianych przez Lorda Kanclerza;

(c) za organizację rozmieszczania sędziów w Anglii i Walii oraz przydziału pracy w sądach.

(3) Przewodniczący Sądów Anglii i Walii jest przewodniczącym sądów wymienionych w ust. (4) i jest uprawniony do zasiadania w każdym z tych sądów.

(4) Sądy te to* –

Sąd Apelacyjny

Wysoki Sąd

Sąd Korony

sądy hrabstw

sądy magistrackie.

(5) W art. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym z 1981 r. traci moc obowiązującą ust. (2) (Lord Kanclerz jako przewodniczący Sądu Najwyższego Anglii i Walii).

Zwierzchnik wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i jego zastępca**

8. – (1) Ustanawia się Zwierzchnika wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych.

(2) Zwierzchnikiem wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych jest –

(a) Lord Główny Sędzia, lub

(b) inna osoba mianowana przez Lorda Głównego Sędziego.

(3) Lord Główny Sędzia może mianować zastępcę Zwierzchnika wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych.

(4) Lord Główny Sędzia nie może mianować osoby określonej w ust.

(2)(b) lub (3), o ile nie zostaną spełnione poniższe warunki –

(a) Lord Główny Sędzia skonsultuje się z Lordem Kanclerzem;

* *Court of Appeal, High Court, Crown Court, county courts, magistrates' courts.*

** *Head of Criminal Justice*

(b) osoba mająca zostać mianowana jest zwykłym sędzią Sądu Apelacyjnego.

(5) Osoba mianowana na podstawie ust. (2)(b) lub (3) piastuje urząd, na który zostanie mianowana, zgodnie z warunkami mianowania.

Zwierzchnik wymiaru sprawiedliwości w sprawach rodzinnych*

9. – (1) Przewodniczący Wydziału Rodzinnego jest Zwierzchnikiem wymiaru sprawiedliwości w sprawach rodzinnych.

(2) Lord Główny Sędzia może wyznaczyć zastępcę Zwierzchnika wymiaru sprawiedliwości w sprawach rodzinnych.

(3) Lord Główny Sędzia nie może mianować osoby określonej w ust. (2), o ile nie zostaną spełnione poniższe warunki –

(a) Lord Główny Sędzia skonsultuje się z Lordem Kanclerzem;

(b) osoba mająca zostać mianowana jest zwykłym sędzią Sądu Apelacyjnego.

(4) Osoba mianowana jako zastępca Zwierzchnika wymiaru sprawiedliwości w sprawach rodzinnych piastuje urząd, na który zostanie mianowany, zgodnie z warunkami mianowania.

[...]

Przysięga Lorda Kanclerza

Przysięga Lorda Kanclerza

17. – (1) W ustawie o przysięgach z 1868 r. po art. 6 dodaje się art. 6A – „Przysięga Lorda Kanclerza

6A. – (1) Przysięga określona w ust. (2) przedkładana jest Lordowi Kanclerzowi i składana przez niego po przysiędze urzędowej, niezwłocznie po przyjęciu urzędu.

(2) Przysięga brzmi –

„Ja, _____, przyrzekam, że sprawując urząd Lorda Wysokiego Kanclerza Wielkiej Brytanii będę przestrzegał zasady rządów prawa, bronił niezawisłości sędziów i wykonywał mój obowiązek zapewniania środków na rzecz sprawnego i skutecznego wspierania sądów, za co jestem odpowiedzialny. Tak mi dopomóż Bóg.”

(2) Artykuł dodany na podstawie ust. (1) nie ma zastosowania w przypadku przyjęcia urzędu przed wejściem w życie niniejszego artykułu.

* *Head of Family Justice*

CZĘŚĆ III

SĄD NAJWYŻSZY*

Sąd Najwyższy

Sąd Najwyższy

23. – (1) Ustanawia się Sąd Najwyższy Zjednoczonego Królestwa.

(2) Sąd składa się z 12 sędziów mianowanych przez Jej Królewską Mość urzędowym aktem publicznym.

(3) Jej Króлева Mość może od czasu do czasu rozporządzeniem królewskim zmienić ust. (2) w celu zwiększenia lub dalszego zwiększenia liczby sędziów Sądu.

(4) Rekomendacja dotycząca wydania przez Jej Królewską Mość w Radzie rozporządzenia określonego w ust. (3) nie zostanie udzielona przed przedłożeniem projektu rozporządzenia izbom Parlamentu i zatwierdzeniem go uchwałą każdej z izb.

(5) Jej Króлева Mość może urzędowym aktem publicznym mianować jednego z sędziów na Przewodniczącego a jednego na zastępcę Przewodniczącego Sądu.

(6) Z wyjątkiem Przewodniczącego i zastępcy Przewodniczącego sędziów tytułuje się „Sędziowie Sądu Najwyższego”.

(7) Sąd uważa się za należycie ukonstytuowany pomimo nieobsadzenia stanowisk sędziowskich lub urzędu Przewodniczącego lub zastępcy Przewodniczącego.

Pierwsi członkowie Sądu

24. Z dniem wejścia w życie art. 23 –

(a) osoby, które bezpośrednio przed tym wejściem w życie były Lordami Prawa, stają się członkami Sądu Najwyższego;

(b) osoba, która bezpośrednio przed tym wejściem w życie była starszym Lordem Prawa, staje się Przewodniczącym Sądu,

(c) osoba, która bezpośrednio przed tym wejściem w życie była drugim starszym Lordem Prawa staje się zastępcą Przewodniczącego Sądu.

Mianowanie sędziów

Kwalifikacje wymagane do mianowania

25. (1) Kwalifikacje wymagane do mianowania na sędziego Sądu Najwyższego posiada osoba, która –

* *The Supreme Court*

(a) piastowała wysoki urząd sędziowski przez okres co najmniej 2 lat,
lub

(b) była wykwalifikowanym prawnikiem przez okres co najmniej 15 lat.

(2) Wykwalifikowanym prawnikiem w rozumieniu niniejszego artykułu jest osoba, która –

(a) ma kwalifikacje do zajmowania stanowisk w sądach wyższych instancji w rozumieniu art. 71 ustawy o sądach i usługach prawniczych z 1990 r.,

(b) jest adwokatem w Szkocji lub prawnikiem uprawnionym do występowania przed Najwyższym Sądem Cywilnym oraz Najwyższym Sądem Karnym, lub

(c) jest członkiem adwokatury Irlandii Północnej lub prawnikiem uprawnionym do występowania przed Sądem Orzecznictwem Irlandii Północnej.

Wybór członków Sądu

26. – (1) Artykuł niniejszy ma zastosowanie do rekomendacji do mianowania na jeden z poniższych urzędów –

(a) sędziego Sądu Najwyższego;

(b) Przewodniczącego Sądu;

(c) zastępcy Przewodniczącego Sądu.

(2) Rekomendacja udzielana jest wyłącznie przez premiera.

(3) Premier –

(a) musi rekomendować osobę, której nazwisko jest mu przekazywane na podstawie art. 29;

(b) nie może rekomendować innej osoby.

(4) Osoba, która nie jest sędzią Sądu, musi być rekomendowana do mianowania na sędziego, jeżeli jej nazwisko przekazywane jest premierowi w celu mianowania na Przewodniczącego lub zastępcę Przewodniczącego.

(5) Jeśli jeden z urzędów wskazanych w ust. (1) pozostaje nieobsadzony lub Lord Kanclerz uzna, że wkrótce będzie nieobsadzony, Lord Kanclerz zwołuje komisję wyborczą w celu wyboru osoby rekomendowanej.

(6) Załącznik nr 8 dotyczy komisji wyborczych.

(7) Ust. (5) stosowany jest z uwzględnieniem Części 3 tego Załącznika.

(8) Artykuły 27–31 mają zastosowanie w przypadku, gdy zwołana została komisja wyborcza na podstawie niniejszego artykułu.

Procedura wyborcza

27. – (1) Komisja musi –

(a) ustalić procedurę wyborczą, która ma zostać zastosowana;

(b) zastosować tę procedurę wyborczą, oraz

(c) zgodnie z nią dokonać wyboru.

- (2) W ramach procedury wyborczej komisja konsultuje się z –
- (a) tymi sędziami wyższymi rangą, którzy nie są członkami komisji oraz nie pragną być uwzględniani w wyborze;
 - (b) Lordem Kanclerzem;
 - (c) Pierwszym Ministrem Szkocji;
 - (d) Pierwszym Sekretarzem Zgromadzenia w Walii;
 - (e) sekretarzem stanu do spraw Irlandii Północnej.
- (3) Jeżeli na podstawie ust. (2)(a) nie dojdzie do konsultacji z żadnym sędzią sądów danej części Zjednoczonego Królestwa, komisja w ramach procedury wyborczej konsultuje się z najwyższym rangą sędzią sądów tej części, który nie jest członkiem komisji i nie pragnie być uwzględniany w wyborze.
- (4) Ustępy (5)–(10) mają zastosowanie do wyboru określonego w niniejszym artykule lub art. 31.
- (5) Wybór musi być oparty o walory kandydata.
- (6) Wybrana może zostać wyłącznie osoba spełniająca wymogi określone w art. 25.
- (7) Nie może zostać wybrany członek komisji.
- (8) Dokonując wyboru komisja musi zapewnić, aby łącznie sędziowie dysponowali znajomością oraz doświadczeniem w praktykowaniu prawa każdej z części Zjednoczonego Królestwa.
- (9) Komisja musi uwzględniać wskazówki udzielane przez Lorda Kanclerza co do spraw, które mają być brane pod uwagę podczas dokonywania wyboru (z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej ustawy).
- (10) Wybór dotyczy wyłącznie jednej osoby.

Sprawozdanie

28. – (1) Po zastosowaniu się do art. 27 komisja przedstawia sprawozdanie Lordowi Kanclerzowi.

- (2) Sprawozdanie –
- (a) określa, kto został wybrany;
 - (b) wskazuje sędziów wyższych rangą, z którymi skonsultowano się na podstawie art. 27(2)(a) oraz sędziego, z którym skonsultowano się na podstawie art. 27(3);
 - (c) zawiera inne informacje, których wymaga Lord Kanclerz.
- (2) Sprawozdanie przedstawiane jest w formie zatwierdzonej przez Lorda Kanclerza.
- (4) Po przedstawieniu sprawozdania komisja przedstawia dalsze informacje, których zażąda Lord Kanclerz.

- (5) Po otrzymaniu sprawozdania, Lord Kanclerz konsultuje się z –
- (a) sędziami wyższymi rangą, z którymi skonsultowano się na podstawie art. 27(2)(a);
- (b) sędzią, z którym skonsultowano się na podstawie art. 27(3);
- (c) Pierwszym Ministrem Szkocji;
- (d) Pierwszym Sekretarzem Zgromadzenia w Walii;
- (e) sekretarzem stanu do spraw Irlandii Północnej.

Wybór przez Lorda Kanclerza

29. – (1) Artykuł niniejszy odnosi się do poniższych faz –

Faza 1: w przypadku, gdy dokonano wyboru osoby na podstawie art. 27

Faza 2: w przypadku, gdy dokonano wyboru osoby po odrzuceniu lub ponownym rozpatrzeniu w fazie 1

Faza 3: w przypadku, gdy dokonano wyboru osoby po odrzuceniu lub ponownym rozpatrzeniu w fazie 2.

(2) W fazie 1 Lord Kanclerz musi zrobić jedno z poniższych –

(a) przekazać informację o wyborze;

(b) odrzucić wybór;

(c) zażądać od komisji ponownego rozpatrzenia wyboru.

(3) W fazie 2 Lord Kanclerz musi zrobić jedno z poniższych –

(a) przekazać informację o wyborze;

(b) odrzucić wybór, ale wyłącznie, jeżeli został dokonany po ponownym rozpatrzeniu w fazie 1;

(c) zażądać od komisji ponownego rozpatrzenia wyboru, ale wyłącznie jeżeli został dokonany po odrzuceniu w fazie 1.

(4) W fazie 3 Lord Kanclerz musi przekazać informację o wyborze, chyba że zastosowanie ma ust. (5) i zgodnie z nim Lord Kanclerz dokonuje powiadomienia.

(5) Jeżeli osoba, w przypadku wyboru której Lord Kanclerz zażądał ponownego rozpatrzenia w fazie 1 lub 2, nie została ponownie wybrana w następnej fazie, Lord Kanclerz może w fazie 3 przekazać jej nazwisko premierowi.

(3) W Części niniejszej odniesienia do przekazywania informacji o wyborze przez Lorda Kanclerza są odniesieniami do przekazania przez niego premierowi nazwiska wybranej osoby.

Wykonywanie uprawnienia do odrzucenia lub żądania ponownego rozpatrzenia

30. – (1) Określone w art. 29 uprawnienie Lorda Kanclerza do odrzucenia wyboru w fazie 1 lub 2 może być wykorzystane wyłącznie z tego po-

wodu, że zdaniem Lorda Kanclerza wybrana osoba nie nadaje się na dany urząd.

(2) Określone w art. 29 uprawnienie Lorda Kanclerza do żądania ponownego rozpatrzenia przez komisję wyboru w fazie 1 lub 2 może być wykorzystane wyłącznie z tego powodu, że zdaniem Lorda Kanclerza –

(a) nie ma wystarczających przesłanek wskazujących na to, że ta osoba nadaje się na dany urząd;

(b) są przesłanki wskazujące na to, że ta osoba nie jest najlepszym kandydatem ze względu na swoje walory, lub

(c) nie ma wystarczających przesłanek wskazujących na to, że gdyby ta osoba została mianowana, łącznie sędziowie dysponowałiby znajomością oraz doświadczeniem w praktykowaniu prawa każdej z części Zjednoczonego Królestwa.

(3) Lord Kanclerz podaje komisji na piśmie powody odrzucenia lub żądania ponownego rozpatrzenia wyboru.

Wybór po odrzuceniu lub żądaniu ponownego rozpatrzenia

31. – (1) Jeżeli Lord Kanclerz odrzuci lub zażąda ponownego rozpatrzenia wyboru w fazie 1 lub 2 na podstawie art. 29, komisja musi wybrać osobę zgodnie z niniejszym artykułem.

(2) Jeżeli Lord Kanclerz odrzuca wybór, komisja –

(a) nie może wybrać osoby odrzuconej, oraz

(b) w przypadku, gdy odrzucenie nastąpiło po ponownym rozpatrzeniu wyboru, nie może wybrać osoby, której wybór ponownie rozpatrywała (jeżeli była to inna osoba).

(3) Jeżeli Lord Kanclerz żąda ponownego rozpatrzenia wyboru, komisja –

(a) może wybrać tę samą osobę lub inną osobę, ale

(b) w przypadku, gdy to żądanie nastąpiło po odrzuceniu, nie może wybrać osoby odrzuconej.

(4) Komisja informuje Lorda Kanclerza o osobie wybranej po odrzuceniu lub po złożeniu żądania ponownego rozpatrzenia.

Warunki mianowania

Przysięga wierności oraz przysięga sędziowska

32. – (1) Osoba mianowana na Przewodniczącego Sądu musi, niezwłocznie po przyjęciu urzędu, złożyć wymagane przysięgi w obecności –

(a) zastępcy Przewodniczącego, lub

(b) starszego zwykłego sędziego, jeżeli nie ma zastępcy Przewodniczącego.

(2) Osoba mianowana na zastępcę Przewodniczącego Sądu Najwyższego musi, niezwłocznie po przyjęciu urzędu, złożyć wymagane przysięgi w obecności –

(a) Przewodniczącego, lub

(b) starszego zwykłego sędziego, jeżeli nie ma Przewodniczącego.

(3) Osoba mianowana na sędziego Sądu Najwyższego musi, niezwłocznie po przyjęciu urzędu, złożyć wymagane przysięgi w obecności –

(a) Przewodniczącego, lub

(b) zastępcy Przewodniczącego, jeżeli nie ma Przewodniczącego, lub

(c) starszego zwykłego sędziego, jeżeli nie ma Przewodniczącego ani zastępcy Przewodniczącego.

(4) Ustępy (1) i (2) mają zastosowanie niezależnie od tego, czy osoba mianowana na Przewodniczącego lub zastępcę Przewodniczącego uprzednio złożyła wymagane przysięgi zgodnie z niniejszym artykułem po przyjęciu innego urzędu.

(5) Ustęp (3) nie ma zastosowania w przypadku, gdy osoba zostaje mianowana na sędziego Sądu w związku z mianowaniem jej na urząd Przewodniczącego lub zastępcy Przewodniczącego.

(6) W artykule niniejszym termin „wymagane przysięgi” oznacza –

(a) przysięgę wierności, oraz

(b) przysięgę sędziowską,

określone w ustawie o przysięgach z 1868 r.

Urzędowanie

33. Sędzia Sądu Najwyższego piastuje ten urząd bezterminowo pod warunkiem właściwego zachowania, ale może być usunięty z niego w następstwie adresów obu izb Parlamentu.

Pobory i dodatki

34. – (1) Sędzia Sądu Najwyższego jest uprawniony do otrzymywania pborów.

(2) Kwota pborów wyznaczana jest przez Lorda Kanclerza w porozumieniu z ministerstwem skarbu.

(3) Do chwili odmiennego wyznaczenia na podstawie ust. (2), kwota ta równa jest pensji Lorda Prawa bezpośrednio przed wejściem w życie art. 23.

(4) Wyznaczenie określone w ust. (2) może zwiększyć, ale nie zmniejszyć tę kwotę.

(5) Pobory wypłacane na podstawie niniejszego artykułu są pobierane i wypłacane z Funduszu Skonsolidowanego Zjednoczonego Królestwa.

(6) Dodatki wyznaczone przez Lorda Kanclerza w porozumieniu z ministrem skarbu mogą być wypłacane sędziemu Sądu z pieniędzy przekazanych przez Parlament.

Rezygnacja i emerytura

35. – (1) Sędzia Sądu Najwyższego może w każdej chwili zrezygnować z tego urzędu, składając Lordowi Kanclerzowi pisemne powiadomienie.

(2) Przewodniczący i zastępca Przewodniczącego Sądu może w każdej chwili zrezygnować z tego urzędu (niezależnie od tego, czy rezygnuje z urzędu sędziego), składając Lordowi Kanclerzowi pisemne powiadomienie.

(3) W art. 26(4)(a) oraz Załączniku nr 5 do ustawy o emeryturach sędziowskich z 1993 r. (emerytura) słowa „Lord Prawa” zastępuje się słowami „Sędzia Sądu Najwyższego”.

Rezygnacja z powodów zdrowotnych

36. – (1) Artykuł niniejszy ma zastosowanie, jeżeli Lord Kanclerz jest przekonany na podstawie zaświadczenia lekarskiego, że osoba piastująca urząd sędziego Sądu Najwyższego –

(a) z powodu stanu zdrowia jest trwale niezdolna do pełnienia swoich obowiązków, oraz

(b) jest niezdolna do rezygnacji z urzędu.

(2) Lord Kanclerz może podpisany przez siebie aktem urzędowym ogłosić opróżnienie urzędu tej osoby.

(3) Ogłoszenie w akcie urzędowym określone w ust. (2) ma taki skutek dla wszystkich potrzeb, jak gdyby ta osoba zrezygnowała z urzędu w dniu określonym w akcie.

(4) Ogłoszenie takie nie wywołuje jednak skutków, jeśli nie zostało dokonane –

(a) za zgodą Przewodniczącego oraz zastępcy Przewodniczącego Sądu, w przypadku zwykłego sędziego;

(b) za zgodą zastępcy Przewodniczącego oraz starszego zwykłego sędziego, w przypadku Przewodniczącego;

(c) za zgodą Przewodniczącego i starszego zwykłego sędziego, w przypadku zastępcy Przewodniczącego.

[...]

Właściwość

40. – (1) Sąd Najwyższy jest sądem wyższej instancji w postępowaniu pisemnym.

(2) Odwołanie do Sądu przysługuje od zarządzeń lub orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Anglii i Walii w postępowaniu cywilnym.

(3) Odwołanie do Sądu przysługuje od zarządzeń lub orzeczeń sądu w Szkocji, jeżeli od tego sądu przysługiwało odwołanie do Izby Lordów w chwili wejścia w życie niniejszego artykułu lub bezpośrednio przed nim.

(4) Załącznik nr 9 –

(a) przekazuje Sądowi właściwość Izby Lordów w innych sprawach,

(b) przekazuje właściwość Komisji Sądowniczej Królewskiej Tajnej Rady w sprawach wynikających z dewolucji, oraz

(c) wprowadza inne zmiany odnoszące się do właściwości.

(5) Sąd jest uprawniony do rozstrzygnięcia każdej kwestii niezbędnej w celu rozstrzygnięcia odwołania do Sądu złożonego na podstawie dowolnego aktu prawnego.

(6) Odwołanie określone w ust. (2) przysługuje wyłącznie za przyzwoleniem Sądu Apelacyjnego lub Sądu Najwyższego; ale z uwzględnieniem postanowień innych aktów prawnych ograniczających takie odwołanie.

Stosunek do innych sądów itp.

41. – (1) Część niniejsza nie wpływa na różnice pomiędzy odrębnymi systemami prawnymi części Zjednoczonego Królestwa.

(2) Orzeczenie Sądu w sprawie odwołania od sądu z części Zjednoczonego Królestwa, poza orzeczeniem w sprawie dewolucyjnej, traktowane jest jako orzeczenie sądu tej części Zjednoczonego Królestwa.

(3) Orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie dewolucyjnej –

(a) nie wiąże tego Sądu podczas wydawania takiego orzeczenia;

(b) poza tym zaś wiąże we wszystkich postępowaniach prawnych.

(4) W artykule niniejszym termin „sprawa dewolucyjna” oznacza –

(a) wniosek złożony do Sądu Najwyższego na podstawie art. 33 ustawy o Szkocji z 1998 r. lub art. 11 ustawy o Irlandii Północnej z 1998 r.;

(b) kwestię dewolucyjną zdefiniowaną w Załączniku nr 8 do ustawy o ustroju Walii z 1998 r., Załączniku nr 6 do ustawy o Szkocji z 1998 r. lub Załączniku nr 10 do ustawy o Irlandii Północnej z 1998 r.

Skład

42. – (1) Sąd Najwyższy jest należycie ukonstytuowany we wszelkich postępowaniach wyłącznie po spełnieniu wszystkich poniższych warunków –

- (a) Sąd składa się z nieparzystej liczby sędziów;
- (b) Sąd składa się z co najmniej trzech sędziów;
- (c) ponad połowa z tych sędziów to sędziowie stali.

(2) Litery (a) i (b) ust. (1) stosuje się z uwzględnieniem wszelkich wytycznych, zgodnie z którymi w określonych postępowaniach Sąd ma składać się z określonej liczby sędziów, która jest nieparzysta i większa od trzech.

(3) Literę (b) ust. (1) stosuje się z uwzględnieniem wszelkich wytycznych, zgodnie z którymi w określonych postępowaniach Sąd ma składać się z określonej liczby sędziów, która jest większa od trzech.

(4) Artykuł niniejszy stosuje się z uwzględnieniem art. 43.

(5) W artykule niniejszym –

(a) termin „wytyczne” oznacza wytyczne udzielane przez Przewodniczącego Sądu;

(b) termin „określony” w odniesieniu do wytycznych, oznacza określony w tych wytycznych;

(c) odniesienia do sędziów stałych to odniesienia do tych sędziów Sądu, którzy nie są sędziami tymczasowymi określonymi w art. 38.

(6) Artykuł niniejszy i art. 43 mają zastosowanie do składu Sądu w postępowaniach od momentu wyznaczania sędziów do prowadzenia postępowania.

Zmiany w składzie

43. – (1) Artykuł niniejszy ma zastosowanie, jeżeli w dowolnym postępowaniu Sąd przestaje być należycie ukonstytuowany zgodnie z art. 42 lub zgodnie ze wskazaniem określonym w niniejszym artykule, ponieważ jeden lub więcej z członków Sądu nie jest zdolny do dalszego udziału w postępowaniu.

(2) Przewodniczący składu może wskazać, że Sąd pozostaje należycie ukonstytuowany w danym postępowaniu.

(3) Przewodniczący składu może dokonać wskazania określonego w niniejszym artykule wyłącznie, jeżeli –

- (a) strony wyrażą zgodę;

(b) Sąd nadal składa się z co najmniej trzech sędziów (niezależnie od tego, czy liczba sędziów jest parzysta czy nieparzysta);

(c) co najmniej połowa tych sędziów to sędziowie stali.

(4) Ustępy (2) i (3) stosuje się z uwzględnieniem wytycznych Przewodniczącego Sądu.

(5) Jeżeli w dowolnym postępowaniu Sąd jest należycie ukonstytuowany zgodnie z niniejszym artykułem i składa się z parzystej liczby sędziów, a sędziowie ci są po równo podzieleni w swoich przeciwstawnych opiniach, sprawa podlega ponownemu rozpatrzeniu przez Sąd, który konstytuowany jest zgodnie z art. 42.

(6) W artykule niniejszym –

(a) termin „przewodniczący składu” oznacza sędziego przewodniczącego postępowaniu;

(b) odniesienia do stałych sędziów mają takie znaczenie, jak w art. 42.

[...]

Praktyka i procedura

Wydawanie zasad

45. – (1) Przewodniczący Sądu Najwyższego może wydawać zasady regulujące praktykę i procedurę, które mają być przestrzegane w Sądzie (zwane „zasadami obowiązującymi w Sądzie Najwyższym”).

(2) Uprawnienie do wydawania zasad obowiązujących w Sądzie Najwyższym obejmuje uprawnienie do wydawania odmiennych postanowień dla odmiennych przypadków, łącznie z odmiennymi postanowieniami –

(a) dla odmiennych rodzajów postępowań, lub

(b) dla odmiennej właściwości Sądu Najwyższego.

(3) Przewodniczący wykonuje uprawnienie do wydawania zasad obowiązujących w Sądzie Najwyższym mając na uwadze zapewnienie, aby –

(a) Sąd był dostępny, sprawiedliwy i efektywny, oraz

(b) zasady były zarówno proste, jak i prosto wyrażone.

(4) Przed wydaniem zasad obowiązujących w Sądzie Najwyższym, Przewodniczący konsultuje się ze wszystkimi poniższymi podmiotami –

(a) Lordem Kanclerzem;

(b) jednostkami organizacyjnymi wymienionymi w ust. (5);

(c) takimi innymi jednostkami organizacyjnymi reprezentującymi osoby, które prawdopodobnie zostaną objęte tymi zasadami, jakie Przewodniczący uzna za właściwe.

(5) Jednostki organizacyjne wskazane w ust. (4)(b) to –
Rada Generalna Adwokatury Anglii i Walii;
Zrzeszenie Prawnicze Anglii i Walii;
Kolegium Adwokatów Szkockich;
Zrzeszenie Prawnicze Szkocji;
Rada Generalna Adwokatury Irlandii Północnej;
Zrzeszenie Prawnicze Irlandii Północnej.
[...]

Sprawy dodatkowe

Zmiana nazwy Sądów Najwyższych Anglii i Walii i Irlandii Północnej

59. – (1) Sąd Najwyższy Anglii i Walii przemianowany zostaje na Główne Sądy Anglii i Walii.

(2) Najwyższy Sąd Orzecznicy Irlandii Północnej przemianowany zostaje na Sąd Orzecznicy Irlandii Północnej.

(3) Komisja Sądu Najwyższego Irlandii Północnej do spraw zasad postępowania przemianowana zostaje na Komisję Sądu Orzeczniczego Irlandii Północnej do spraw zasad postępowania.

(4) Odniesienia w aktach prawnych, aktach urzędowych lub innych dokumentach do sądu lub komisji przemianowanej w niniejszym artykule, w zakresie niezbędnym dla dalszego ich obowiązywania, rozumiane są jako odniesienia do Głównych Sądów, Sądu Orzeczniczego lub Komisji Sądu Orzeczniczego Irlandii Północnej do spraw zasad postępowania (zgodnie z okolicznościami).

(5) Załącznik nr 11 (wprowadzający zmiany związane z przemianowaniem) uzyskuje moc obowiązującą.

(6) Jeśli nie postanowiono inaczej, zmiany wprowadzane przez jeden akt prawny (A) (niezależnie od tego, czy obowiązuje) do drugiego aktu prawnego (B) –

(a) nie są ujmowane w odniesieniach w tym Załączniku do aktu prawnego A;

(b) są ujmowane w odniesieniach w tym Załączniku do aktu prawnego B.

Objaśnienie wyrażeń ustawowych w Części III

60. – (1) W Części niniejszej –
termin „część Zjednoczonego Królestwa” oznacza Anglię i Walię, Szkocję lub Irlandię Północną;
termin „sędziowie wyżsi rangą” oznacza –

- (a) sędziów Sądu Najwyższego;
 - (b) Lorda Głównego Sędziego Anglii i Walii;
 - (c) Mistrza Rejestru*;
 - (d) Lorda Przewodniczącego Najwyższego Sądu Cywilnego;
 - (e) Lorda Głównego Sędziego Irlandii Północnej;
 - (f) Wiceprzewodniczącego Sądu;
 - (g) Przewodniczącego Wydziału Ławy Królewskiej;
 - (h) Przewodniczącego Wydziału Rodzinnego;
 - (i) Kanclerza Wysokiego Sądu;
- termin „Sąd Najwyższy” oznacza Sąd Najwyższy Zjednoczonego Kró-

lestwa.

(2) W Części niniejszej –

termin „wysoki urząd sądowiczy” oznacza urząd sędziego w poniższych sądach –

- (i) Sądzie Najwyższym;
 - (ii) Sądzie Apelacyjnym Anglii i Walii;
 - (iii) Wysokim Sądzie Anglii i Walii;
 - (iv) Najwyższym Sądzie Cywilnym;
 - (v) Sądzie Apelacyjnym Irlandii Północnej;
 - (vi) Wysokim Sądzie Irlandii Północnej;
- lub urząd Lorda Prawa;

(b) osoba mianowana na urząd Lorda Kanclerza po 12 czerwca 2003 r., która piastuje lub piastowała urząd, do którego odnosi się litera (a) („urząd kwalifikujący”) uważana jest za osobę piastującą wysoki urząd sądowiczy wyłączenie, jeżeli –

(i) przestała ona piastować urząd Lorda Kanclerza na podstawie tego mianowania, oraz

(ii) piastuje lub piastowała urząd kwalifikujący w inny sposób niż na podstawie tego mianowania na Lorda Kanclerza.

(3) W Części niniejszej –

(a) termin „zwykły sędzia” oznacza sędziego Sądu Najwyższego, który nie jest Przewodniczącym ani zastępcą Przewodniczącego Sądu;

(b) starszym zwykłym sędzią jest w danej chwili ten spośród zwykłych sędziów, który najdłużej pełni służbę sędziego Sądu (niezależnie od tego, czy w jednym czy w większej liczbie okresów oraz niezależnie od tego, czy

* *Master of the Roll*

z uwzględnieniem jednego lub większej liczby uprzednich okresów, w których był Przewodniczącym lub zastępcą Przewodniczącego).

(4) Pełnienie służby jako Lord Prawa zalicza się do pełnienia służby jako sędzieja Sądu na potrzeby ust. (3)(b).

(5) W Części niniejszej odniesienia do Lorda Kanclerza przekazującego informację o wyborze rozumiane są zgodnie z art. 29(6).

CZĘŚĆ IV

MIANOWANIE SĘDZIÓW I SPRAWY DYSCYPLINARNE

ROZDZIAŁ 1

KOMISJA I OMBUDSMAN

Komisja do spraw Mianowania Sędziów

61. – (1) Ustanawia się osobę prawną zwaną Komisją do spraw Mianowania Sędziów.

(2) Załącznik nr 12 dotyczy Komisji.

Ombudsman do spraw Mianowania Sędziów i Spraw Dyscyplinarnych

62. – (1) Ustanawia się Ombudsmana do spraw Mianowania Sędziów i Spraw Dyscyplinarnych.

(2) Załącznik nr 13 dotyczy Ombudsmana.

ROZDZIAŁ 2

MIANOWANIE

Przepisy ogólne

Walory i dobra reputacja

63. – (1) Ustępy (2) i (3) mają zastosowanie do wyboru dokonywanego na podstawie niniejszej Części przez Komisję lub zespół wyborczy („ciało wyborcze”).

(2) Wybór musi być oparty wyłącznie o walory kandydata.

(3) Osoba może być wybrana, jeżeli ciało wyborcze jest przekonane o jej dobrej reputacji.

Poparcie dla różnorodności

64. – (1) Komisja, wykonując swoje kompetencje określone w niniejszej Części, musi uwzględniać potrzebę popierania różnorodności w grupie osób objętych wyborem w celu mianowania.

(2) Artykuł niniejszy stosowany jest z uwzględnieniem art. 63.

Wskazówki dotyczące procedur

65. – (1) Lord Kanclerz może wydać wskazówki dotyczące procedur w ramach wykonywania przez Komisję lub zespół wyborczy ich kompetencji dotyczących –

(a) ustalania osób pragnących zostać uwzględnionymi w wyborze, o którym mowa w niniejszej Części, oraz

(b) oceny takich osób na potrzeby wyboru.

(2) Wskazówki mogą, między innymi, dotyczyć konsultacji i innych kroków podejmowanych w celu ustalania takich procedur.

(3) Cele, dla których mogą być wydane wskazówki, obejmują poparcie dla różnorodności w grupie osób objętych wyborem.

(4) Komisja i zespół wyborczy muszą uwzględniać wskazówki w kwestiach, do których się odnoszą.

Wskazówki: sprawy dodatkowe

66. – (1) Przed wydaniem wskazówek Lord Kanclerz musi –

(a) skonsultować się z Lordem Głównym Sędzią;

(b) następnie przedłożyć projekt proponowanych wskazówek każdej z izb Parlamentu.

(2) Jeżeli projekt zostanie zatwierdzony uchwałą każdej z izb w okresie 40 dni, Lord Kanclerz musi wydać wskazówki zgodnie z projektem.

(3) W innym przypadku Lord Kanclerz nie podejmuje dalszych kroków dotyczących proponowanych wskazówek.

(4) Ustęp (3) nie zakazuje przedłożenia nowego projektu proponowanych wskazówek każdej z izb Parlamentu po konsultacji z Lordem Głównym Sędzią.

(5) Wskazówki wchodzą w życie w dniu wyznaczonym przez Lorda Kanclerza w zarządzeniu.

(6) Lord Kanclerz może –

(a) od czasu do czasu poprawić całość lub część wskazówek i ponownie je wydać;

(b) po konsultacji z Lordem Głównym Sędzią, zarządzeniem uchylić wskazówki.

(7) W artykule niniejszym –

termin „okres 40 dni” w odniesieniu do projektu proponowanych wskazówek oznacza, że –

(a) jeżeli projekt przedkładany jest jednej z izb w dniu późniejszym niż przedkładany jest drugiej z izb, okres 40 dni rozpoczyna się w dniu późniejszym, oraz

(b) w innym przypadku, okres 40 dni rozpoczyna się w dniu przedłożenia projektu każdej z izb,

natomiast nie bierze się pod uwagę okresu rozwiązania Parlamentu, odroczenia sesji lub zawieszenia obrad obu izb na ponad cztery dni;

termin „wskazówki” oznacza wskazówki wydane przez Lorda Kanclerza na podstawie art. 65 i obejmuje wskazówki poprawione i ponownie wydane.

*Lord Główny Sędzia i Zwierzchnicy Wydziałów**

Wybór Lorda Głównego Sędziego i Zwierzchników Wydziałów

67. – (1) Artykuły 68–75 mają zastosowanie do rekomendacji do mianowania na jeden z poniższych urzędów –

- (a) Lorda Głównego Sędziego;
- (b) Mistrza Rejestru;
- (c) Przewodniczącego Wydziału Ławy Królewskiej;
- (d) Przewodniczącego Wydziału Rodzinnego;
- (e) Kanclerza Wysokiego Sądu.

(2) Rekomendacja taka musi być udzielona zgodnie z tymi artykułami oraz art. 96.

Obowiązek obsadzenia nieobsadzonego urzędu

68. – (1) Lord Kanclerz musi udzielić rekomendacji w celu obsadzenia nieobsadzonego urzędu Lorda Głównego Sędziego.

(2) Lord Kanclerz musi udzielić rekomendacji w celu obsadzenia innego urzędu wymienionego w art. 67(1).

(3) Ust. (2) nie ma zastosowania do nieobsadzonego urzędu, gdy Lord Główny Sędzia wyraża zgodę na jego nieobsadzenie.

Propozycja dokonania wyboru

69. – (1) Lord Kanclerz może wystąpić do Komisji z propozycją wyboru osoby w celu rekomendacji, do której ma zastosowanie niniejszy artykuł.

(2) Przed wystąpieniem z propozycją Lord Kanclerz konsultuje się z Lordem Głównym Sędzią.

(3) Ust. (2) nie ma zastosowania w przypadku, gdy urząd Lorda Głównego Sędziego jest nieobsadzony lub w przypadku, gdy Lord Główny Sędzia jest niezdolny do sprawowania urzędu w rozumieniu art. 16 (kompetencje w trakcie nieobsadzenia lub niezdolności).

* *Lord Chief Justice and Heads of Division*

(4) Artykuły 70–75 mają zastosowanie w przypadku, gdy Lord Kanclerz wystąpi z propozycją określoną w niniejszym artykule.

(5) Artykuły te stosowane są z uwzględnieniem art. 95 (wycofanie i zmiana propozycji).

Procedura wyborcza

70. – (1) Po otrzymaniu propozycji Komisja wyznacza zespół wyborczy.

(2) Zespół musi –

(a) ustalić procedurę wyborczą, która ma zostać zastosowana;

(b) zastosować tę procedurę wyborczą, oraz

(c) zgodnie z nią dokonać wyboru.

(3) Na potrzeby każdej rekomendacji, której dotyczy propozycja, wybierana jest wyłącznie jedna osoba.

(4) Ustęp (3) ma zastosowanie do wyboru określonego w niniejszym artykule oraz do wyboru określonego w art. 75.

(5) Jeżeli jest to wykonalne, zespół konsultuje się w sprawie wykonywania jego kompetencji określonych w niniejszym artykule z aktualnym piastunem urzędu, w stosunku do którego dokonywany jest wybór.

(6) Zespół wyborczy jest podkomisją Komisji.

Zespół wyborczy

71. – (1) Zespół wyborczy składa się z czterech osób.

(2) Pierwszym członkiem jest najwyższy rangą sędzia Sądu Najwyższego Anglii i Walii, który nie został wykluczony, lub osoba przez niego wskazana.

(3) Drugim członkiem jest Lord Główny Sędzia lub osoba przez niego wskazana, chyba że zastosowanie ma ust. (7).

(4) Trzecim członkiem jest przewodniczący Komisji lub osoba przez niego wskazana, chyba że zastosowanie ma ust. (9).

(5) Czwartym członkiem jest członek niezawodowy Komisji wyznaczony przez trzeciego członka.

(6) Ust. (7) ma zastosowanie, jeżeli –

(a) Lord Główny Sędzia jest wykluczony, lub

(b) nie ma Lorda Głównego Sędziego.

(7) W tych przypadkach najwyższy rangą sędzia Sądu Najwyższego Anglii i Walii, który nie jest wykluczony, wyznacza drugiego członka (ale nie osobę wykluczoną).

(8) Ust. (9) ma zastosowanie, jeżeli –

(a) nie ma przewodniczącego Komisji, lub

(b) przewodniczący Komisji jest nieosiągalny i nie nominował nikogo na podstawie ust. (4).

(9) W tych przypadkach trzecim członkiem zespołu jest członek niezawodowy Komisji wybrany przez członków niezawodowych Komisji poza przewodniczącym.

(10) Osobami wskazanymi, o których mowa w ust. (2) lub (3), lub osobą wskazaną na podstawie ust. (7) mogą być wyłącznie poniższe osoby –

(a) sędzia Sądu Najwyższego Anglii i Walii,

(b) Zwierzchnik Wydziału, lub

(c) Lord Sędzia Apelacyjny.

(11) Do osób wskazanych, o których mowa w niniejszym artykule, mają zastosowanie poniższe postanowienia –

(a) nie może być wskazana osoba wykluczona;

(b) nie może być wyznaczona do zespołu osoba, która została wskazana przez więcej niż jedną osobę;

(c) osoba wyznaczona do zespołu na innej podstawie niż jako osoba wskazana, nie może zostać wskazana.

(12) Pierwszy członek jest przewodniczącym zespołu.

(13) W każdym głosowaniu zespołu jego przewodniczący ma dodatkowy, rozstrzygający głos w przypadku równego rozkładu głosów.

(14) Wykluczona w rozumieniu niniejszego artykułu jest osoba, która –

(a) jest aktualnym piastunem urzędu, w stosunku do którego dokonywany jest wybór,

(b) pragnie być uwzględniana w wyborze.

(15) W artykule niniejszym termin „sędzia Sądu Najwyższego Anglii i Walii” oznacza sędziego Sądu Najwyższego, który piastował wysoki urząd sędziowski w Anglii i Walii przed mianowaniem do Sądu.

Sprawozdanie

72. – (1) Po zastosowaniu się do art. 70(2) zespół wyborczy przedstawia sprawozdanie Lordowi Kanclerzowi.

(2) Sprawozdanie –

(a) określa, kto został wybrany;

(b) zawiera inne informacje, których wymaga Lord Kanclerz.

(3) Sprawozdanie przedstawiane jest w formie zatwierdzonej przez Lorda Kanclerza.

(4) Po przedstawieniu sprawozdania zespół przedstawia dalsze informacje, których zażąda Lord Kanclerz.

Wybór przez Lorda Kanclerza

73. – (1) Artykuł niniejszy odnosi się do poniższych faz –

Faza 1: w przypadku, gdy dokonano wyboru osoby na podstawie art. 70,

Faza 2: w przypadku, gdy dokonano wyboru osoby po odrzuceniu lub ponownym rozpatrzeniu w fazie 1,

Faza 3: w przypadku, gdy dokonano wyboru osoby po odrzuceniu lub ponownym rozpatrzeniu w fazie 2.

(2) W fazie 1 Lord Kanclerz musi zrobić jedno z poniższych –

(a) zaakceptować wybór;

(b) odrzucić wybór;

(c) zażądać od zespołu wyborczego ponownego rozpatrzenia wyboru.

(3) W fazie 2 Lord Kanclerz musi zrobić jedno z poniższych –

(a) zaakceptować wybór;

(b) odrzucić wybór, ale wyłącznie, jeżeli został dokonany po ponownym rozpatrzeniu w fazie 1;

(c) zażądać od komisji ponownego rozpatrzenia wyboru, ale wyłącznie, jeżeli został dokonany po odrzuceniu w fazie 1.

(4) W fazie 3 Lord Kanclerz musi zaakceptować wybór, chyba że zastosowanie ma ust. (5) i Lord Kanclerz zaakceptuje wybór dokonany zgodnie z nim.

(5) Jeżeli osoba, w przypadku której Lord Kanclerz zażądał ponownego rozpatrzenia w fazie 1 lub 2, nie została ponownie wybrana w następnej fazie, Lord Kanclerz może w fazie 3 zaakceptować wybór dokonany w tej wcześniejszej fazie.

Wykonywanie uprawnienia do odrzucenia lub żądania ponownego rozpatrzenia

74. – (1) Określone w art. 73 uprawnienie Lorda Kanclerza do odrzucenia wyboru w fazie 1 lub 2 może być wykorzystane wyłącznie z tego powodu, że, zdaniem Lorda Kanclerza, wybrana osoba nie nadaje się na dany urząd.

(2) Określone w art. 73 uprawnienie Lorda Kanclerza do żądania ponownego rozpatrzenia przez zespół wyborczy wyboru w fazie 1 lub 2 może być wykorzystane wyłącznie z tego powodu, że, zdaniem Lorda Kanclerza, –

(a) nie ma wystarczających przesłanek wskazujących na to, że ta osoba nadaje się na dany urząd;

(b) są przesłanki wskazujące na to, że ta osoba nie jest najlepszym kandydatem ze względu na swoje walory.

(3) Lord Kanclerz podaje zespołowi wyborczemu na piśmie powody odrzucenia lub żądania ponownego rozpatrzenia wyboru.

Wybór po odrzuceniu lub żądaniu ponownego rozpatrzenia

75. – (1) Jeżeli Lord Kanclerz odrzuci lub zażąda ponownego rozpatrzenia wyboru w fazie 1 lub 2 na podstawie art. 73, zespół wyborczy dokonuje wyboru zgodnie z niniejszym artykułem.

(2) Jeżeli Lord Kanclerz odrzuca wybór, zespół wyborczy –

(a) nie może wybrać osoby odrzuconej, oraz

(b) w przypadku, gdy odrzucenie nastąpiło po ponownym rozpatrzeniu wyboru, nie może wybrać osoby, której wybór ponownie rozpatrywał (jeżeli była to inna osoba).

(3) Jeżeli Lord Kanclerz zażąda ponownego rozpatrzenia wyboru, zespół wyborczy –

(a) może wybrać tę samą osobę lub inną osobę, ale

(b) w przypadku, gdy to żądanie nastąpiło po odrzuceniu, nie może wybrać osoby odrzuconej.

(4) Zespół wyborczy informuje Lorda Kanclerza o osobie wybranej po odrzuceniu lub żądaniu ponownego rozpatrzenia.

(5) Ustępy (2) i (3) nie stanowią przeszkody dla wyboru danej osoby w związku z kolejną propozycją określoną w art. 69.

Lordowie Sędziowie Apelacyjni

Wybór Lordów Sędziów Apelacyjnych

76. – (1) Artykuły 77–84 mają zastosowanie do rekomendacji do mianowania na urząd Lorda Sędziego Apelacyjnego.

(2) Rekomendacja taka musi być udzielona zgodnie z tymi artykułami oraz art. 96.

Obowiązek obsadzenia nieobsadzonego urzędu

77. – (1) Lord Kanclerz musi udzielić rekomendacji w celu obsadzenia nieobsadzonego urzędu Lorda Sędziego Apelacyjnego.

(2) Ustęp (1) nie ma zastosowania do nieobsadzonego urzędu, gdy Lord Główny Sędzia wyraża zgodę na jego nieobsadzenie.

Propozycja dokonania wyboru

78. – (1) Lord Kanclerz może wystąpić do Komisji z propozycją wyboru osoby w celu rekomendacji do mianowania na urząd Lorda Sędziego Apelacyjnego.

(2) Przed wystąpieniem z propozycją Lord Kanclerz konsultuje się z Lordem Głównym Sędzią.

(3) Propozycja może dotyczyć więcej niż jednej rekomendacji.

(4) Artykuły 79–84 mają zastosowanie w przypadku, gdy Lord Kanclerz wystąpi z propozycją określoną w niniejszym artykule.

(5) Artykuły te stosowane są z uwzględnieniem art. 95 (wycofanie i zmiana propozycji).

Procedura wyborcza

79. – (1) Po otrzymaniu propozycji Komisja wyznacza zespół wyborczy.

(2) Zespół musi –

(a) ustalić procedurę wyborczą, która ma zostać zastosowana;

(b) zastosować tę procedurę wyborczą, oraz

(c) zgodnie z nią dokonać wyboru.

(3) Na potrzeby każdej rekomendacji, której dotyczy propozycja, wybierana jest wyłącznie jedna osoba.

(4) Ustęp (3) ma zastosowanie do wyboru określonego w niniejszym artykule oraz do wyboru określonego w art. 84.

(5) Zespół wyborczy jest podkomisją Komisji.

Zespół wyborczy

80. – (1) Zespół wyborczy składa się z czterech osób.

(2) Pierwszym członkiem jest Lord Główny Sędzia lub osoba przez niego wskazana.

(3) Drugim członkiem jest Zwierzchnik Wydziału* lub Lord Sędzia Apelacyjny wyznaczony przez Lorda Głównego Sędziego.

(4) Trzecim członkiem jest przewodniczący Komisji lub osoba przez niego wskazana, chyba że zastosowanie ma ust. (7).

(5) Czwartym członkiem jest członek niezawodowy Komisji wyznaczony przez trzeciego członka.

(6) Ustęp (7) ma zastosowanie, jeżeli –

(a) nie ma przewodniczącego Komisji, lub

(b) przewodniczący Komisji jest nieosiągalny i nie wskazał nikogo na podstawie ust. (4).

(7) W tych przypadkach trzecim członkiem jest członek niezawodowy Komisji wybrany przez członków niezawodowych Komisji poza przewodniczącym.

* *Head of Division*

(8) Osobą wskazaną przez Lorda Głównego Sędziego musi być Zwierzchnik Wydziału lub Lord Sędzia Apelacyjny.

(9) Nie może być wyznaczona do zespołu osoba, która pragnie być uwzględniana w wyborze.

(10) Nie może być wyznaczona do zespołu osoba wskazana przez więcej niż jedną osobę.

(11) Osoba wyznaczona do zespołu na innej podstawie niż jako osoba wskazana, nie może zostać osobą wskazaną.

(12) Pierwszy członek jest przewodniczącym zespołu.

(13) W każdym głosowaniu zespołu jego przewodniczący ma dodatkowy, rozstrzygający głos w przypadku równego rozkładu głosów.

Sprawozdanie

81. – (1) Po zastosowaniu się do art. 79(2) zespół wyborczy przedstawia sprawozdanie Lordowi Kanclerzowi.

(2) Sprawozdanie –

(a) określa, kto został wybrany;

(b) zawiera inne informacje, których wymaga Lord Kanclerz.

(3) Sprawozdanie przedstawiane jest w formie ustalonej przez Lorda Kanclerza.

(4) Po przedstawieniu sprawozdania zespół przedstawia dalsze informacje, których zażąda Lord Kanclerz.

Wybór przez Lorda Kanclerza

82. – (1) Artykuł niniejszy odnosi się do poniższych faz –

Faza 1: w przypadku, gdy dokonano wyboru osoby na podstawie art. 79

Faza 2: w przypadku, gdy dokonano wyboru osoby po odrzuceniu lub ponownym rozpatrzeniu w fazie 1

Faza 3: w przypadku, gdy dokonano wyboru osoby po odrzuceniu lub ponownym rozpatrzeniu w fazie 2.

(2) W fazie 1 Lord Kanclerz musi zrobić jedno z poniższych –

(a) zaakceptować wybór;

(b) odrzucić wybór;

(c) zażądać od zespołu wyborczego ponownego rozpatrzenia wyboru.

(3) W fazie 2 Lord Kanclerz musi zrobić jedno z poniższych –

(a) zaakceptować wybór;

(b) odrzucić wybór, ale wyłącznie, jeżeli został dokonany po ponownym rozpatrzeniu w fazie 1;

(c) zażądać od komisji ponownego rozpatrzenia wyboru, ale wyłącznie, jeżeli został dokonany po odrzuceniu w fazie 1.

(4) W fazie 3 Lord Kanclerz musi zaakceptować wybór, chyba że zastoso-
wanie ma ust. (5) i Lord Kanclerz zaakceptuje wybór dokonany zgodnie
z nim.

(5) Jeżeli osoba, w przypadku której Lord Kanclerz zażądał ponownego
rozpatrzenia w fazie 1 lub 2, nie została ponownie wybrana w następnej fazie,
Lord Kanclerz może w fazie 3 zaakceptować wybór dokonany w fazie wcześ-
niejszej.

Wykonywanie uprawnień do odrzucenia lub żądania ponownego rozpa- trzenia

83. – (1) Określone w art. 82 uprawnienia Lorda Kanclerza do odrzucenia
wyboru w fazie 1 lub 2 może być wykorzystane wyłącznie z tego powodu,
że, zdaniem Lorda Kanclerza, wybrana osoba nie nadaje się na dany urząd.

(2) Określone w art. 82 uprawnienie Lorda Kanclerza do żądania ponow-
nego rozpatrzenia przez zespół wyborczy wyboru w fazie 1 lub 2 może być
wykorzystane wyłącznie z tego powodu, że, zdaniem Lorda Kanclerza, –

(a) nie ma wystarczających przesłanek wskazujących na to, że ta osoba
nadaje się na dany urząd;

(b) są przesłanki wskazujące na to, że ta osoba nie jest najlepszym kan-
dydatem ze względu na swoje walory.

(3) Lord Kanclerz podaje zespołowi wyborczemu na piśmie powody
odrzucenia lub żądania ponownego rozpatrzenia wyboru.

Wybór po odrzuceniu lub żądaniu ponownego rozpatrzenia

84. – (1) Jeżeli Lord Kanclerz odrzuci lub zażąda ponownego rozpatrze-
nia wyboru w fazie 1 lub 2 na podstawie art. 82, zespół wyborczy dokonuje
wyboru zgodnie z niniejszym artykułem.

(2) Jeżeli Lord Kanclerz odrzuca wybór, zespół wyborczy –

(a) nie może wybrać osoby odrzuconej, oraz

(b) w przypadku, gdy odrzucenie nastąpiło po ponownym rozpatrzeniu
wyboru, nie może wybrać osoby, której wybór ponownie rozpatrywał (jeże-
li była to inna osoba).

(3) Jeżeli Lord Kanclerz zażąda ponownego rozpatrzenia wyboru, zespół
wyborczy –

(a) może wybrać tę samą osobę lub inną osobę, ale

(b) w przypadku, gdy to żądanie nastąpiło po odrzuceniu, nie może wy-
brać osoby odrzuconej.

(4) Zespół wyborczy informuje Lorda Kanclerza o osobie wybranej po odrzuceniu lub żądaniu ponownego rozpatrzenia.

(5) Ustępy (2) i (3) nie stanowią przeszkody dla wyboru danej osoby w związku z kolejną propozycją, o której mowa w art. 78.

[...]

Dodatkowe przepisy dotyczące wyboru

Wycofanie i zmiana propozycji

95. – (1) Artykuł niniejszy ma zastosowanie do propozycji, o której mowa w art. 69, 78 lub 87.

(2) Lord Kanclerz może wycofać lub zmienić propozycję wyłącznie w poniższy sposób –

(a) jeżeli propozycja dotyczy rekomendacji lub mianowania w celu obsadzenia nieobsadzonego urzędu, może on wycofać lub zmienić ją za zgodą Lorda Głównego Sędziego;

(b) jeżeli propozycja dotyczy rekomendacji lub mianowania w innym celu niż obsadzenie nieobsadzonego urzędu, może on wycofać lub zmienić ją po konsultacji z Lordem Głównym Sędzią;

(c) może on wycofać propozycję dotyczącą wszelkich rekomendacji lub mianowań, jeżeli, po konsultacji z Lordem Głównym Sędzią, uzna on, że procedura wyborcza ustalona przez Komisję lub zespół wyborczy nie jest zadowalająca lub nie została zadowalająco zastosowana.

(3) Jeżeli propozycja została w części wycofana lub zmieniona, Komisja lub zespół wyborczy, jeżeli uzna to za właściwe z powodu wycofania lub zmiany, może zmienić wybór dokonany na podstawie tej propozycji, poza wyborem uprzednio zaakceptowanym.

(4) Lord Kanclerz nie może wycofać propozycji, o której mowa w ust. (2)(c), jeżeli wykorzystał którekolwiek ze swoich uprawnień określonych w art. 73(2), 82(2) lub 90(2) w odniesieniu do wyboru dokonanego zgodnie z tą propozycją.

(5) Wycofanie lub zmiana propozycji następuje w drodze pisemnego zawiadomienia Komisji.

(6) Zawiadomienie określa, czy chodzi o wycofanie czy zmianę określoną w ust. (2)(a), (b) lub (c).

(7) W przypadku wycofania określonego w ust. (2)(c), zawiadomienie określa powód, dla którego Lord Kanclerz uznaje procedurę wyborczą ustaloną przez Komisję lub zespół wyborczy za niezadowalającą lub niezadowalająco zastosowaną.

- (8) Jeżeli propozycję wycofano lub w zakresie, w jakim ją wycofano –
- (a) poprzedzające postanowienia niniejszej Części przestają obowiązywać w stosunku do niej, oraz
 - (b) nie bierze się pod uwagę wyboru dokonanego na jej podstawie.
- (9) Wycofanie propozycji w dowolnym zakresie nie wpływa na uprawnienie Lorda Kanclerza do wystąpienia z kolejną propozycją na tych samych lub innych warunkach.

Skutki zaakceptowania wyboru

96. – (1) Artykuł niniejszy ma zastosowanie w przypadku, gdy Lord Kanclerz akceptuje wybór określony w niniejszym Rozdziale.

(2) Z uwzględnieniem poniższych postanowień niniejszego artykułu, Lord Kanclerz –

(a) musi dokonać mianowania lub udzielić rekomendacji, w stosunku do której dokonano wyboru, oraz

(b) musi mianować lub rekomendować osobę wybraną.

(3) Przed mianowaniem lub rekomendowaniem Lord Kanclerz może polecić Komisji poczynienie ustaleń zgodnie z poleceniem –

(a) dotyczących oceny stanu zdrowia wybranej osoby, w zakresie jaki Lord Kanclerz uzna za właściwy, oraz

(b) dotyczących złożenia Lordowi Kanclerzowi sprawozdania z tej oceny.

(4) Ustęp (5) ma zastosowanie w poniższych okolicznościach –

(a) Lord Kanclerz zawiadamia Komisję, że na podstawie sprawozdania określonego w ust. (3)(b) i po konsultacji z Lordem Głównym Sędzią nie jest przekonany, że stan zdrowia wybranej osoby jest zadowalający na potrzeby mianowania lub rekomendacji;

(b) wybrana osoba odmawia zgody na mianowanie lub rekomendowanie albo w wyznaczonym jej terminie nie wyraża na to zgody;

(c) wybrana osoba z innych powodów jest nieosiągalna w rozsądnym czasie w celu mianowania lub rekomendowania.

(5) W przypadku, gdy ustęp niniejszy ma zastosowanie –

(a) nie bierze się pod uwagę zaakceptowanego wyboru i uprzedniego wyboru w celu tego samego mianowania lub rekomendacji;

(b) nadal zachowuje moc propozycja, na podstawie której dokonano wyboru;

(c) dalszy wybór na podstawie tej propozycji może być dokonany zgodnie z tą samą lub inną procedurą wyborczą.

Szkocja i Irlandia Północna

97. – (1) Artykuł niniejszy ma zastosowanie do konsultacji, której przeprowadzania wymagają poniższe przepisy –

- (a) art. 87(2);
- (b) art. 88(3);
- (c) art. 94(3);
- (d) art. 95(2)(a), (b) lub (c),
- (e) art. 96(4)(a).

(2) Jeżeli zobowiązany do konsultacji uzna, że dotyczy ona mianowania (lub rekomendacji do mianowania) osoby, która wykonuje kompetencje całkowicie lub głównie w Szkocji, odniesienia w tych przepisach do Lorda Głównego Sędziego rozumiane są jako odniesienia do Lorda Przewodniczącego Najwyższego Sądu Cywilnego.

(3) Jeżeli zobowiązany do konsultacji uzna, że konsultacja dotyczy mianowania (lub rekomendacji do mianowania) osoby, która wykonuje kompetencje całkowicie lub głównie w Irlandii Północnej, odniesienia w tych przepisach do Lorda Głównego Sędziego rozumiane są jako odniesienia do Lorda Głównego Sędziego Irlandii Północnej.

Pomoc w związku z innymi mianowaniami

Pomoc w związku z innymi mianowaniami

98. – (1) Komisja dostarcza Lordowi Kanclerzowi wszelkiej pomocy, jakiej zażąda, na podstawie niniejszego artykułu.

(2) Lord Kanclerz może zażądać pomocy w celu dokonania przez niego lub innego ministra Korony mianowania lub udzielenia rekomendacji do mianowania, innego niż to, do którego zastosowanie ma art. 26 lub postanowienie niniejszej Części.

(3) Lord Kanclerz może zażądać pomocy określonej w niniejszym artykule wyłącznie, jeżeli uzna to za właściwe z powodu innych kompetencji Komisji określonych w niniejszej Części oraz charakteru danego mianowania.

(4) Nie ograniczając zakresu pomocy, której można żądać, pomoc ta może obejmować –

- (a) ustalenie procedury wyborczej;
- (b) zastosowanie procedury wyborczej;
- (c) wybór osoby;
- (d) wybór ostatecznej listy kandydatów;

(e) porady w tych sprawach.

(5) Przed wystąpieniem z żądaniem Lord Kanclerz konsultuje się z –

(a) Lordem Głównym Sędzią, oraz

(b) Komisją.

(6) W artykule niniejszym termin „mianowanie” obejmuje przyznanie jakichkolwiek funkcji publicznych.

(7) W Części niniejszej odniesienia do wyboru określonego w niniejszej Części obejmują odniesienia do wyboru przez Komisję zgodnie z żądaniem określonym w niniejszym artykule (a odniesienia do osoby wybranej na podstawie niniejszej Części rozumiane są odpowiednio).

Skargi i wnioski

Skargi: objaśnienie wyrażeń ustawowych

99. – (1) Artykuł niniejszy ma zastosowanie na potrzeby niniejszej Części.

(2) Skarga dotycząca Komisji to skarga złożona przez uprawnionego skarżącego na wadliwą administrację w działalności Komisji lub jej podkomisji.

(3) Skarga dotycząca departamentu to skarga złożona przez uprawnionego skarżącego na wadliwą administrację w działalności Lorda Kanclerza lub jego departamentu w związku z –

(a) wyborem określonym w niniejszej Części;

(b) rekomendacją lub mianowaniem na urzędy wymienione w Załączniku nr 14.

(4) Uprawnionym skarżącym jest skarżący, który twierdzi, że jako osoba ubiegająca się o wybór lub jako osoba wybrana na podstawie niniejszej Części został poszkodowany w następstwie wadliwej administracji.

Skargi do Komisji lub Lorda Kanclerza

100. – (1) Komisja dokonuje ustaleń dotyczących badania składanych jej skarg dotyczących Komisji.

(2) Lord Kanclerz dokonuje ustaleń dotyczących badania składanych mu skarg dotyczących departamentu.

(3) Ustalenia określone w niniejszym artykule nie muszą być stosowane do skarg złożonych później niż 28 dni po wystąpieniu przyczyny skargi.

Skargi do Ombudsmana

101. – (1) Ustępy (2) i (3) mają zastosowanie do skargi, którą skarżący –

(a) złożył Komisji lub Lordowi Kanclerzowi zgodnie z ustaleniami określonymi w art. 100, oraz

(b) złożył Ombudsmanowi nie później niż 28 dni po powiadomieniu o rozstrzygnięciu skargi przez Komisję lub Lorda Kanclerza.

(2) Jeżeli Ombudsman uzna, że badanie skargi nie jest niezbędne, powiadamia o tym skarżącego.

(3) W innym przypadku musi zbadać skargę.

(4) Ombudsman może zbadać skargę, którą skarżący –

(a) złożył Komisji lub Lordowi Kanclerzowi zgodnie z art. 100, oraz

(b) złożył w dowolnym czasie Ombudsmanowi.

(5) Ombudsman może zbadać przekazaną skargę, zaś żadna taka skarga nie może być złożona na podstawie rozporządzenia o mianowaniu sędziów po wejściu w życie niniejszego artykułu.

(6) Rozporządzenie o mianowaniu sędziów to rozporządzenie królewskie o mianowaniu sędziów z 2001 r., które określa kompetencje Komisarzy Jej Królewskiej Mości do spraw mianowania sędziów.

(7) Przekazana skarga to skarga spoczywająca u tych Komisarzy (niezależnie od tego, czy została im złożona), dotycząca zastosowania procedur mianowania przed wejściem w życie niniejszego artykułu, ale nie jest to skarga, której badania Komisarze odmówili lub której badanie zakończyli.

(8) Skarga do Ombudsmana określona w niniejszym artykule wymaga formy ustalonej przez niego.

Sprawozdania i zalecenia

102. – (1) Ombudsman przedstawia sprawozdanie dotyczące każdej skargi, którą badał na podstawie art. 101.

(2) Sprawozdanie zawiera –

(a) ustalenia Ombudsmana;

(b) ocenę, czy skarga wymaga poparcia w całości lub w części;

(c) jeżeli tak uważa, podjęcie jakiego działania zaleca Komisji lub Lordowi Kanclerzowi w następstwie skargi.

(3) Zalecenia udzielane na podstawie ust. (2)(c) obejmują zalecenia dotyczące zapłaty zadośćuczynienia.

(4) Takie zalecenie odnosi się do straty, jaką zdaniem Ombudsmana poniósł skarżący w następstwie wadliwej administracji, nie zaś w następstwie braku mianowania na urząd, z którym związana była skarga.

Procedura dotycząca sprawozdania

103. – (1) Artykuł niniejszy ma zastosowanie do sprawozdania określonego w ust. 102.

- (2) Ombudsman przedstawia projekt sprawozdania –
 - (a) Lordowi Kanclerzowi, oraz
 - (b) Komisji, jeżeli skarga miała postać skargi dotyczącej Komisji.
- (3) Finalizując sprawozdanie Ombudsman –
 - (a) uwzględnia propozycje zmian projektu sprawozdania złożone przez Lorda Kanclerza lub Komisję;
 - (b) włącza do sprawozdania informację o niewykorzystanych propozycjach.
- (4) Sprawozdanie podpisywane jest przez Ombudsmána.
- (5) Jeżeli skarga miała postać skargi dotyczącej Komisji, Ombudsman przesyła sprawozdanie w dwóch egzemplarzach Lordowi Kanclerzowi i Komisji.
- (6) W pozostałych przypadkach Ombudsman przesyła sprawozdanie Lordowi Kanclerzowi.
- (7) Ombudsman przesyła kopię sprawozdania skarżącemu, ale kopia ta nie zawiera informacji –
 - (a) dotyczących zidentyfikowanych lub mogących zostać zidentyfikowanych osób fizycznych innych niż skarżący, oraz
 - (b) których ujawnienie skarżącemu przez Ombudsmána byłoby (poza niniejszym ustępem) niezgodne z art. 139.

Wnioski Lorda Kanclerza

104. – (1) Jeżeli Kanclerz składa Ombudsmanowi wniosek dotyczący sprawy związanej z procedurami Komisji lub podkomisji Komisji, Ombudsman bada go.

(2) Sprawa ta może dotyczyć takich procedur ogólnie lub w odniesieniu do konkretnego przypadku.

(3) Ombudsman składa Lordowi Kanclerzowi sprawozdanie na temat badania określonego w niniejszym artykule.

(4) Sprawozdanie zawiera –

(a) ustalenia Ombudsmána;

(b) określenie jakiego rodzaju działania zaleca on podjąć w związku ze sprawą.

(5) Sprawozdanie podpisywane jest przez Ombudsmána.

Informacje

105. Komisja i Lord Kanclerz dostarczają Ombudsmanowi takich informacji, jakich może w uzasadniony sposób wymagać w związku ze sprawą badaną przez niego na podstawie art. 101 lub 104.

[...]

ROZDZIAŁ 3

SPRAWY DYSCYPLINARNE

Uprawnienia dyscyplinarne

Uprawnienia dyscyplinarne

108. – (1) Uprawnienie Lorda Kanclerza do usunięcia osoby z jednego z urzędów wymienionych w Załączniku nr 14* wykonywane jest wyłącznie po zastosowaniu się Lorda Kanclerza do wymaganych procedur (a także innych wymogów, których spełnienia wymaga to uprawnienie).

(2) Lord Główny Sędzia może wykonywać poniższe uprawnienia wyłącznie w porozumieniu z Lordem Kanclerzem i wyłącznie po zastosowaniu się do wymaganych procedur.

(3) Lord Główny Sędzia może osobie piastującej urząd sędziowski udzielić formalnej porady, formalnego ostrzeżenia lub reprimendy w celach dyscyplinarnych (ale artykuł niniejszy nie ogranicza tego, co może uczynić nieformalnie lub w innych celach lub w przypadku, gdy porada lub ostrzeżenie nie jest adresowane do osoby piastującej poszczególny urząd).

(4) Może on zawiesić osobę piastującą urząd sędziowski w czynnościach na okres, w trakcie którego –

(a) toczy się przeciwko tej osobie postępowanie karne;

(b) osoba ta odbywa karę wymierzoną w postępowaniu karnym;

(c) osoba ta została skazana za przestępstwo i toczy się przeciwko niej postępowanie określone w procedurach związanych z zachowaniem wypełniającym znamiona przestępstwa.

(5) Może on zawiesić osobę piastującą urząd sędziowski w czynnościach na dowolny okres, jeżeli –

(a) osoba ta została skazana za przestępstwo karne,

(b) ustalono w ramach wymaganych procedur, że osoby tej nie należy usuwać z urzędu, oraz

(c) Lord Główny Sędzia uzna, w porozumieniu z Lordem Kanclerzem, że zawieszenie jest niezbędne dla utrzymania zaufania wobec sędziów.

(6) Może on zawiesić w czynnościach osobę piastującą urząd sędziego wyższego rangą na okres, w którym toczy się przeciwko niej postępowanie związane z adresem.

* Załącznik nr 14 zawiera wykaz rozlicznych urzędów obejmujący m.in. sędziów i członków trybunałów.

(7) Może on zawiesić w czynnościach osobę piastującą urząd wymieniony w Załączniku nr 14 na okres, w którym –

(a) przeciwko tej osobie prowadzone jest śledztwo w sprawie przestępstwa, lub

(b) przeciwko tej osobie toczy się postępowanie określone w procedurach.

(8) W czasie zawieszenia w czynnościach określonego w niniejszym artykule osoba nie może pełnić funkcji związanych z jej urzędem (ale nie wpływa to na jej inne prawa jako osoby piastującej urząd).

Uprawnienia dyscyplinarne: objaśnienie wyrażeń ustawowych

109. – (1) Artykuł niniejszy obowiązuje na potrzeby art. 108.

(2) Przeciwko osobie toczy się postępowanie karne, jeżeli w dowolnej części Zjednoczonego Królestwa wszczęto przeciwko niej postępowanie w związku z popełnieniem przestępstwa i nie zakończono go, zaś czas wszczęcia postępowania i zakończenia go na potrzeby niniejszego ustępu określają inne przepisy.

(3) Przeciwko osobie toczy się postępowanie związane z adresem od chwili, w której powiadomiono o złożeniu w każdej z izb Parlamentu wniosku o adres dotyczący usunięcia tej osoby z urzędu, do wystąpienia pierwszego z poniższych zdarzeń –

(a) wycofania powiadomienia;

(b) zmiany wniosku w taki sposób, że przestaje mieć on charakter wniosku o adres dotyczący usunięcia tej osoby z urzędu;

(c) wycofania, wygaśnięcia lub odrzucenia wniosku;

(d) w przypadku, gdy adres jest przedstawiany przez każdą z izb, każda z izb otrzymuje odpowiedź Jej Królewskiej Mości na adres.

(4) Termin „urząd sędziowski” oznacza –

(a) urząd sędziego wyższego rangą, lub

(b) urząd wymieniony w Załączniku nr 14;

zaś termin „osoba piastująca urząd sędziowski” oznacza osobę, która piastuje urząd sędziowski.

(5) Termin „sędzia wyższy rangą” oznacza –

(a) Mistrza Rejestru;

(b) Przewodniczącego Wydziału Ławy Królewskiej;

(c) Przewodniczącego Wydziału Rodzinnego;

(d) Kanclerza Wysokiego Sądu;

(e) Lorda Sędziego Apelacyjnego;

(f) niższego rangą sędziego Wysokiego Sądu.

(6) Termin „kara” obejmuje dowolne kary poza grzywną (zaś termin „odbywać” rozumiany jest odpowiednio).

(7) Czas wszczęcia i zakończenia przeciwko osobie postępowania określonego w procedurach na potrzeby art. 108(4) lub (7) określają inne przepisy.

(8) Termin „przeciwko osobie prowadzone jest śledztwo w sprawie przestępstwa” ma znaczenie określone w innych przepisach.

Podania o przeprowadzenie kontroli i wnioski

Podania do Ombudsmana

110. – (1) Artykuł niniejszy ma zastosowanie, jeżeli zainteresowana strona składa podanie do Ombudsmana o przeprowadzenie kontroli wykonywania przez kogokolwiek kompetencji dyscyplinarnych, podnosząc –

(a) niedochowanie wymaganych procedur, lub

(b) inne przejawy wadliwej administracji.

(2) Ombudsman musi przeprowadzić kontrolę, jeżeli spełnione są trzy poniższe warunki.

(3) Pierwszym warunkiem jest uznanie przez Ombudsmana, że kontrola jest niezbędna.

(4) Drugim warunkiem jest –

(a) złożenie podania w dozwolonym okresie,

(b) złożenie podania w takim dłuższym okresie, jaki Ombudsman uzna za właściwy w danych okolicznościach, lub

(c) złożenie podania z uwagi na stwierdzoną nadmierną zwłokę, zaś Ombudsman uzna, że podanie złożono w uzasadnionym czasie.

(3) Trzecim warunkiem jest złożenie podania w formie ustalonej przez Ombudsmana.

(6) Ombudsman nie może jednak kontrolować słuszności decyzji podjętej przez inną osobę.

(7) Jeżeli dowolny z warunków określonych w ust. (3)–(5) nie jest spełniony lub zarzut w podaniu dotyczy wyłącznie słuszności decyzji, Ombudsman –

(a) nie może prowadzić kontroli, oraz

(b) musi stosownie poinformować składającego podanie.

(8) W artykule niniejszym oraz w art. 111–113 termin „kompetencje dyscyplinarne” oznacza –

(a) kompetencje Lorda Kanclerza objęte zakresem art. 108(1);

(b) kompetencje przyznane Lordowi Głównemu Sędziemu na podstawie art. 108(3)–(7);

(c) kompetencje wykonywane na podstawie wymaganych procedur w związku z kompetencjami objętymi zakresem lit. (a) lub (b).

(9) W artykule niniejszym, w odniesieniu do określonego w niniejszym artykule podania o przeprowadzenie kontroli wykonywania kompetencji dyscyplinarnych –

termin „zainteresowana strona” oznacza –

(a) osobę piastującą urząd sędziowski, w związku z zachowaniem której wykonywana jest ta kompetencja, lub

(b) osobę, która złożyła skargę na to zachowanie zgodnie z wymaganymi procedurami;

termin „dozwolony okres” oznacza okres 28 dni rozpoczynający się najpóźniejszym wystąpieniem –

(a) niedochowania procedur lub innego przejawu wadliwej administracji zarzucanego przez składające podanie;

(b) powiadomienia składającego podanie o zakończeniu badania, w przypadku, gdy to niedochowanie procedur lub wadliwa administracja zdarzyła się w trakcie tego badania;

(c) powiadomienia składającego podanie o ustaleniu, w przypadku, gdy to niedochowanie procedur lub wadliwa administracja zdarzyła się w trakcie dokonywania tego ustalenia.

(10) Odniesienia w niniejszym artykule i art. 111 do wykonywania kompetencji obejmują odniesienia do decyzji co do wykonania lub niewykonania kompetencji.

Kontrola prowadzona przez Ombudsmana

111. – (1) W przypadku, gdy na Ombudsmanie ciąży obowiązek przeprowadzenia kontroli na podstawie podania określonego w art. 110, postanawia on –

(a) w oparciu o dokonane przez siebie ustalenia co do podstawy podania, w jakim stopniu zarzut ten jest dowiedziony;

(b) jakie (jeśli jakiegokolwiek) działania podjąć na podstawie ust. (2)–(7).

(2) Jeżeli postanawia on, że zarzut ten jest w dowolnym stopniu dowiedziony, może przedstawić zalecenia Lordowi Kanclerzowi i Lordowi Głównemu Sędziemu.

(3) Zalecenie określone w ust. (2) może dotyczyć zapłaty zadośćuczynienia.

(4) Takie zalecenie odnosi się do straty, jaką zdaniem Ombudsmana poniósł składający podanie w następstwie niedochowania procedur lub wadliwej administracji, z którymi związane było podanie.

(5) Jeżeli Ombudsman postanowi, że ustalenie dokonane w ramach podawanego kontroli wykonywania kompetencji jest nierzetelne z powodu niedochowania procedur lub wadliwej administracji, może on uchylić to ustalenie.

(6) Jeżeli ustalenie zostaje uchylone na podstawie ust. (5) –

(a) wymagane procedury mają zastosowanie, z uwzględnieniem wymaganych zmian, jak gdyby nie dokonano ustalenia, oraz

(b) na potrzeby tych procedur, badanie lub kontrola prowadząca do tego ustalenia nie jest brana pod uwagę.

(7) Ustęp (6) stosowany jest z uwzględnieniem udzielanych na podstawie niniejszego ustępu wytycznych dotyczących –

(a) uwzględniania w określonym zakresie uprzedniego badania lub kontroli, lub

(b) podjęcia lub ponownego podjęcia badania lub kontroli, które tworzą część wymaganych procedur.

(8) Artykuł niniejszy stosuje się z uwzględnieniem art. 112.

Sprawozdanie na temat kontroli

112. – (1) W artykule niniejszym odniesienia do reakcji Ombudsmana na podanie to odniesienia do ustaleń i postanowień, o których mowa w art. 111(1).

(2) Przed podjęciem decyzji co do sposobu reakcji na podanie Ombudsman przedstawia projekt sprawozdania na temat kontroli przeprowadzonej na podstawie podania.

(3) Projekt sprawozdania określa proponowaną przez Ombudsmana reakcję.

(4) Ombudsman przedstawia projekt sprawozdania Lordowi Kanclerzowi i Lordowi Głównemu Sędziemu.

(5) Jeżeli Lord Kanclerz lub Lord Główny Sędzia przedstawia propozycję zmiany reakcji Ombudsmana na podania, Ombudsman rozpatruje zasadność takiej zmiany.

(6) Ombudsman przedstawia ostateczne sprawozdanie określające –

(a) reakcję Ombudsmana na podanie, łącznie z ewentualnymi zmianami wynikającymi z propozycji określonych w ust. (5);

(b) propozycje określone w ust. (5), które nie zostały wykorzystane.

(7) Ombudsman przesyła kopię ostatecznego sprawozdania Lordowi Kanclerzowi i Lordowi Głównemu Sędziemu.

(8) Ombudsman przesyła również kopię ostatecznego sprawozdania składającemu podanie, ale kopia ta nie zawiera informacji –

(a) dotyczących zidentyfikowanych lub mogących zostać zidentyfikowanymi osób fizycznych innych niż składający podanie, oraz

(b) których ujawnienie składającemu podanie przez Ombudsmana byłoby (poza niniejszym ustępem) niezgodne z art. 139.

(9) Każda kopia podpisywana jest przez Ombudsmana.

(10) Wprowadzenie w życie reakcji Ombudsmana na podanie wymaga zastosowania się przez niego do ust. (2)–(9).

Wnioski do Ombudsmana związane ze sprawami dyscyplinarnymi

113. – (1) Ombudsman bada sprawę będącą przedmiotem wniosku Lorda Kanclerza lub Lorda Głównego Sędziego związaną z wykonywaniem jednej lub więcej kompetencji dyscyplinarnych.

(2) Sprawa będąca przedmiotem wniosku określonego w ust. (1) może być związana z konkretnym wykonywaniem kompetencji dyscyplinarnej lub określoną kategorią wykonywania kompetencji dyscyplinarnej.

Sprawozdania na temat wniosków

114. – (1) W przypadku, gdy Ombudsman przeprowadza badanie określone w art. 113, przedstawia projekt odpowiedniego sprawozdania.

(2) Jeżeli badanie związane jest ze sprawą, która jest przedmiotem kontroli prowadzonej na podstawie podania określonego w art. 110, ust. (1) ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy Ombudsman przesłał kopię ostatecznego sprawozdania na temat kontroli Lordowi Kanclerzowi, Lordowi Głównemu Sędziemu i składającemu podanie.

(3) Projekt sprawozdania określa propozycje Ombudsmana co do –

(a) ustaleń, których dokonał;

(b) zaleceń, których udzieli, co do działania, które ma zostać podjęte przez kogokolwiek w związku z badaną sprawą.

(4) Odniesienia w niniejszym artykule do reakcji Ombudsmana na badanie, to odniesienia do tych ustaleń i zaleceń.

(5) Ombudsman przedstawia projekt sprawozdania Lordowi Kanclerzowi i Lordowi Głównemu Sędziemu.

(6) Jeżeli Lord Kanclerz lub Lord Główny Sędzia przedstawia propozycję zmiany reakcji Ombudsmana na badanie, Ombudsman rozpatruje zasadność takiej zmiany.

(7) Ombudsman przedstawia ostateczne sprawozdanie określające –

(a) reakcję Ombudsmana na badanie, łącznie z ewentualnymi zmianami wynikającymi z propozycji określonych w ust. (6);

(b) propozycje określone w ust. (6), które nie zostały wykorzystane.

(8) Ombudsman przesyła kopię ostatecznego sprawozdania Lordowi Kanclerzowi i Lordowi Głównemu Sędziemu.

(9) Każda kopia podpisywana jest przez Ombudsmana.

Sprawy ogólne

Przepisy dotyczące procedur

115. Lord Główny Sędzia może, w porozumieniu z Lordem Kanclerzem, wydać przepisy określające procedury, których należy przestrzegać w ramach –

(a) badania i ustalania zarzutów stawianych przez kogokolwiek co do niewłaściwego zachowania osób piastujących urzędy sędziowskie;

(b) kontroli i badań (łącznie ze składaniem podań i wniosków) określonych w art. 110–112.

Treść przepisów

116. – (1) Przepisy określone w art. 115(a) mogą zawierać postanowienia dotyczące –

(a) okoliczności, w których badanie musi lub może być przeprowadzone (po złożeniu skargi lub w innym przypadku);

(b) kroków, które powinien podjąć skarżący przed rozpoczęciem badania skargi;

(c) prowadzenia badania, łącznie z krokami, które mają być podejmowane przez osobę piastującą urząd, wobec której prowadzone jest badanie, lub przez skarżącego lub przez inną osobę;

(d) terminów, w których podjęte mają być dowolne kroki, oraz procedury służące wydłużeniu terminów;

(e) osób mających prowadzić badanie lub jego część;

(f) spraw, które mają zostać ustalone przez Lorda Głównego Sędziego, Lorda Kanclerza, osobę piastującą urząd, wobec której prowadzone jest badanie, lub inne osoby;

(g) wymogów dotyczących akt badań;

(h) wymogów dotyczących poufności wymiany informacji lub postępowań;

(i) wymogów dotyczących ogłoszenia komukolwiek informacji lub jej postanowień.

(2) Przepisy te –

(a) mogą wymagać, aby decyzje dotyczące wykonania kompetencji określonych w art. 108 lub kompetencji wskazanych w ust. (1) tego artykułu, podejmowane były zgodnie z ustaleniami dokonanymi zgodnie z wymaganymi procedurami;

(b) mogą wymagać, aby podjęte zostały wymagane kroki przez Lorda Głównego Sędziego lub Lorda Kanclerza w ramach wykonywania tych kompetencji lub przed ich wykonaniem.

(3) W przypadku, gdy przepisy określone w art. 115(a) nakładają wymóg na osobę piastującą urząd, wobec której prowadzone jest badanie, lub na skarżącego, osoba naruszająca ten wymóg nie podlega odpowiedzialności, poza podleganiem takiej karze proceduralnej, jeśli jakiegokolwiek (co może obejmować zawieszenie rozpatrywania skargi lub jej oddalenie) –

(a) jaka może być wymagana przez przepisy, lub

(b) jaka może być ustalona przez Lorda Głównego Sędziego i Lorda Kanclerza lub jednego z nich, zgodnie z postanowieniami tych przepisów.

(4) Przepisy określone w art. 115 mogą –

(a) przewidywać, że określone wymogi nie muszą być stosowane, jeżeli Lord Główny Sędzia i Lord Kanclerz wyrażą na to zgodę;

(b) ustanawiać odmiennie postanowienia dla odmiennych celów.

(5) Artykuł niniejszy nie ogranicza ogólnego zastosowania art. 115.

Zasady proceduralne

117. – (1) Przepisy określone w art. 115 mogą przewidywać, że postanowienia określonego charakteru, które mogą być zawarte w tych przepisach, mogą zamiast tego zostać ustanowione w zasadach wydanych przez Lorda Głównego Sędziego w porozumieniu z Lordem Kanclerzem.

(2) Postanowienia, które mogą być ustanowione w zasadach, nie obejmują jednak –

(a) postanowienia objętego zakresem art. 116(2);

(b) postanowienia ustanowionego na potrzeby art. 108(7) lub (8) lub 116(3).

(3) Zasady ogłaszane są w sposób ustalony przez Lorda Głównego Sędziego w porozumieniu z Lordem Kanclerzem.

Rozszerzenie postanowień dyscyplinarnych na inne urzędy

118. – (1) Rozdział niniejszy ma zastosowanie w stosunku do urzędu określonego przez Lorda Kanclerza na podstawie niniejszego artykułu, jak gdyby miał zastosowanie do urzędu wymienionego w Załączniku nr 14.

(2) Lord Kanclerz może zarządzeniem określić niewymieniony w Załączniku nr 14 urząd, którego piastuna może usunąć z urzędu.

(3) Zarządzenie takie może być wydane wyłącznie w porozumieniu z Lordem Głównym Sędzią.

Przekazanie kompetencji

119. – (1) Lord Główny Sędzia może przekazać osobie piastującej urząd sędziowski (zgodnie z definicją w art. 109(4)) wykonywanie jego kompetencji określonych w odpowiednich artykułach.

(2) Odpowiednie artykuły to –

(a) art. 108(3)–(7);

(b) art. 111(2);

(c) art. 112;

(d) art. 116(3)(b).

Szkocja i Irlandia Północna

Szkocja

120. – (1) W art. 108, w związku z osobą piastującą urząd sędziowski, która wykonuje kompetencje całkowicie lub głównie w Szkocji, odniesienia do Lorda Głównego Sędziego rozumiane są jako odniesienia do Lorda Przewodniczącego Najwyższego Sądu Cywilnego.

(2) Przepisy określone w art. 115 oraz zasady określone w art. 117 nie mają zastosowania do osoby piastującej urząd sędziowski, która wykonuje kompetencje całkowicie lub głównie w Szkocji, chyba że zostały one wydane w porozumieniu z Lordem Przewodniczącym Najwyższego Sądu Cywilnego.

(3) W art. 116(1)(f), (3)(b) i (4)(a) odniesienia do Lorda Głównego Sędziego obejmują odniesienia do Lorda Przewodniczącego Najwyższego Sądu Cywilnego.

(4) W art. 118(3), w przypadku, gdy kategoria urzędów wyznaczona zarządzeniem ogranicza się do (lub obejmuje) urzędów, których piastuni wykonują kompetencje całkowicie lub głównie w Szkocji, odniesienia do Lorda Głównego Sędziego rozumiane są jako odniesienia do Lorda Przewodniczącego Najwyższego Sądu Cywilnego (lub jako odniesienia obejmujące go).

(5) Lord Główny Sędzia może postanowić w tych przepisach, że art. 110–113 mają zastosowanie w odniesieniu do osób piastujących urzędy sędziowskie, które wykonują kompetencje całkowicie lub głównie w Szkocji –

(a) jak gdyby odniesienie w art. 110(8)(b) do Lorda Głównego Sędziego było odniesieniem do Lorda Przewodniczącego Najwyższego Sądu Cywilnego, oraz

(b) z innymi zmianami określonymi w przepisach.

(6) Przepisy określone w ust. (5) mogą być wydane wyłącznie w porozumieniu z Lordem Kanclerzem i Lordem Przewodniczącym Najwyższego Sądu Cywilnego.

(7) Lord Przewodniczący Najwyższego Sądu Cywilnego może przekazać sędziemu Najwyższego Sądu Cywilnego, który jest członkiem Pierwszego lub Drugiego Wydziału Izby Wewnętrznej, wykonywanie jego kompetencji określonych w odpowiednich artykułach.

(8) Odpowiednie artykuły to –

(a) art. 108(3)–(7);

(b) art. 111(2);

(c) art. 112;

(d) art. 116(3)(b).

Irlandia Północna

121. – (1) W art. 108, w związku z osobą piastującą urząd sędziowski, która wykonuje kompetencje całkowicie lub głównie w Irlandii Północnej, odniesienia do Lorda Głównego Sędziego rozumiane są jako odniesienia do Lorda Głównego Sędziego Irlandii Północnej.

(2) Przepisy określone w art. 115 oraz zasady określone w art. 117 nie mają zastosowania do osoby piastującej urząd sędziowski, która wykonuje kompetencje całkowicie lub głównie w Irlandii Północnej, chyba że zostały one wydane w porozumieniu z Lordem Głównym Sędzią Irlandii Północnej.

(3) W art. 116(1)(f), 3(b) i (4)(a) odniesienia do Lorda Głównego Sędziego obejmują odniesienia do Lorda Głównego Sędziego Irlandii Północnej.

(4) W art. 118(3), w przypadku, gdy kategoria urzędów wyznaczona zarządzeniem ogranicza się do (lub obejmuje) urzędów, których piastuni wykonują kompetencje całkowicie lub głównie w Irlandii Północnej, odniesienia do Lorda Głównego Sędziego rozumiane są jako odniesienia do Lorda Głównego Sędziego Irlandii Północnej (lub jako odniesienia obejmujące go).

(5) Lord Główny Sędzia może postanowić w tych przepisach, że art. 110–113 mają zastosowanie w odniesieniu do osób piastujących urzędy sędziowskie, które wykonują kompetencje całkowicie lub głównie w Szkocji –

(a) jak gdyby odniesienie w art. 110(8)(b) do Lorda Głównego Sędziego było odniesieniem do Lorda Głównego Sędziego Irlandii Północnej, oraz

(b) z innymi zmianami określonymi w przepisach.

(6) Przepisy określone w ust. (5) mogą być wydane wyłącznie w porozumieniu z Lordem Kanclerzem i Lordem Głównym Sędzią Irlandii Północnej.

(7) Lord Główny Sędzia Irlandii Północnej może powierzyć wykonywanie jego kompetencji określonych w odpowiednich artykułach –

(a) osobie piastującej jeden z urzędów wymienionych w Załączniku nr 1 do ustawy o wymiarze sprawiedliwości (Irlandia Północna) z 2002 r.;

(b) Lordowi Sędziemu Apelacyjnemu (zgodnie z definicją w art. 88 tej ustawy).

(8) Odpowiednie artykuły to –

(a) art. 108(3)–(7);

(b) art. 111(2);

(c) art. 112;

(d) art. 116(3)(b).

ROZDZIAŁ 4

OBJAŚNIENIE WYRAŻEŃ USTAWOWYCH W CZĘŚCI IV

Objaśnienie wyrażenia ustawowych w Części IV

122. W Części niniejszej –

termin „członkowie niezawodowi” Komisji ma znaczenie określone w pkt. 4 Załącznika nr 12;

termin „Komisja” oznacza Komisję do spraw mianowania sędziów;

termin „Lord Główny Sędzia” oznacza Lorda Głównego Sędziego Anglii i Walii, chyba że określono to inaczej;

termin „Lord Sędzia Apelacyjny” oznacza Lorda Sędziego Apelacyjnego w Anglii i Walii;

termin „mianować” obejmuje nominować i wyznaczyć (zaś termin „mianowanie” rozumiany jest odpowiednio);

termin „nieobsadzenie” w odniesieniu do urzędu, do którego ma zastosowanie art. 68, 77 lub 86, oznacza nieobsadzenie wywołane przez osobę pia-

stującą ten urząd, opuszczającą go w dowolnym czasie po wejściu w życie tego artykułu.

termin „Ombudsman” oznacza Ombudsmana do spraw mianowania sędziów i spraw dyscyplinarnych;

termin „urząd” obejmuje stanowisko dowolnego charakteru;

termin „wymagany” oznacza wymagane przez przepisy określone w art. 115 lub, z uwzględnieniem art. 117(2), przez zasady określone w art. 117;

termin „Wysoki Sąd” oznacza Wysoki Sąd w Anglii i Walii;

termin „wysoki urząd sędziowski” ma znaczenie określone w art. 60;

termin „Zwierzchnik Wydziału” oznacza –

(a) Mistrza Rejestru;

(b) Przewodniczącego Wydziału Ławy Królewskiej;

(c) Przewodniczącego Wydziału Rodzinnego;

(d) Kanclerza Wysokiego Sądu;

[...]

CZĘŚĆ VI

INNE POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE SĘDZIÓW

Utrata zdolności do sprawowania mandatu parlamentarnego

137. – (1) W Części 1 Załącznika nr 1 do ustawy o wykluczeniu zdolności do zasiadania w Izbie Gmin z 1975 r. (urzędy sędziowskie powodujące utratę zdolności do sprawowania mandatu) na początku wstawia się –

„Sędzia Sądu Najwyższego”.

(2) W Części 1 Załącznika nr 1 do ustawy o wykluczeniu zdolności do zasiadania w Zgromadzeniu Irlandii Północnej z 1975 (urzędy sędziowskie powodujące utratę zdolności do sprawowania mandatu) na początku wstawia się –

„Sędzia Sądu Najwyższego”.

(3) Członek Izby Lordów w czasie, gdy piastuje urząd sędziowski powodujący utratę zdolności do sprawowania mandatu, traci zdolność do zasiadania i głosowania w –

(a) Izbie Lordów,

(b) komisji tej Izby, lub

(c) połączonej komisji obu Izb.

(4) W ust. (3) termin „urząd sędziowski powodujący utratę zdolności do sprawowania mandatu” oznacza urząd sędziowski określony w –

(a) Części 1 Załącznika nr 1 do ustawy o wykluczeniu zdolności do zasiadania w Izbie Gmin z 1975 r., lub

(b) Części 1 Załącznika nr 1 do ustawy o wykluczeniu zdolności do zasiadania w Zgromadzeniu Irlandii Północnej z 1975 r.

(5) Członek Izby Lordów, który na podstawie ust. (3) traci zdolność do sprawowania mandatu, nie traci z tego powodu możliwości otrzymywania nakazu stawienictwa w tej Izbie, ale nakaz taki traktowany jest z uwzględnieniem tego ustępu.

[...]

CZĘŚĆ VII

SPRAWY OGÓLNE

Odniesienie

147. – (1) Artykuły 7,8 i 9 odnoszą się wyłącznie do Anglii i Walii.

(2) Artykuł 6 i Część 5 odnoszą się wyłącznie do Irlandii Północnej.

(3) Zmiany i uchylenia dokonane na podstawie niniejszej ustawy mają taki sam zakres odniesienia, jak postanowienia, których dotyczą.

(4) Z uwzględnieniem ust. (1)–(3), niniejsza ustawa odnosi się do Irlandii Północnej.

Wejście w życie

148. – (1) Ustawa niniejsza, z wyłączeniem poniższych przepisów, wchodzi w życie zgodnie z zarządzeniem wydanym przez Lorda Kanclerza.

(2) Przepisy wyłączone z ust. (1) to –

(a) art. 4;

(b) art. 18–22;

(c) art. 140–144;

(d) art. 147;

(e) artykuł niniejszy;

(f) art. 149;

(g) Załącznik nr 6 i 7.

(3) Artykuł 4 wchodzi w życie zgodnie z zarządzeniem wydanym przez sekretarza stanu.

(4) Zarządzenie, na podstawie którego wchodzi w życie art. 23(1), nie może zostać wydane, o ile Lord Kanclerz nie uzna, że Sądowi Najwyższemu zapewniona została siedziba zgodnie z zatwierdzonymi przez niego pisemnymi planami.

(5) Lord Kanclerz może zatwierdzić plany wyłącznie, jeżeli po konsultacji z Lordami Prawa piastującymi urząd w czasie zatwierdzania, będzie przekonany, że zgodna z planami siedziba będzie właściwa dla Sądu.

(6) Zarządzenie określone w niniejszym artykule może ustanawiać odmiennie postanowienia dla odmiennych celów.

Krótki tytuł

149. Ustawa niniejsza może być przytaczana jako ustawa o reformie konstytucyjnej z 2005 r.